Списанието с ДУША

ЕНТУСИАСТ

БРОЙ 6/2011

Портрет
‘ **Градящото бъдеще** / *Из “Зеница към Вселената – свръхфеноменът Слава Севрюкова” и др.*

Социалност
‘ **Пермакултурата – когато стопанството е в съзвучие с природата**
‘ **Рьоделбергер – плодородие дори в усоите** / *Бележки на един инакомислещ селски стопанин*

Религия и мистика
‘ **Възкресението – нова психология**
‘ **Зодия Риби**

Класика в жанра
‘ **С топлина и гравитация до “Хималаите”** / *Стъклените красоти на Дейл Чихули*
‘ **Обещанието – да живееш**

Откривателство
‘ **Благодетел на човечеството** / *Екология и футуризъм в технологиите на Бъкминстър Фулър*

Дух и тяло
‘ **От Холивуд до Хаити – обратно у Дома. Тихият революционер** / *Интервюта на Тим Рован и Марджо Джонс с Джейсън Скот Лий*

Инфосвят
‘ **Пана от келяв габър** / *Четвърт век със семейство Илиеви на Златни пясъци*

тематична линия в броя
ЧОВЕКЪТ и ПРИРОДАТА

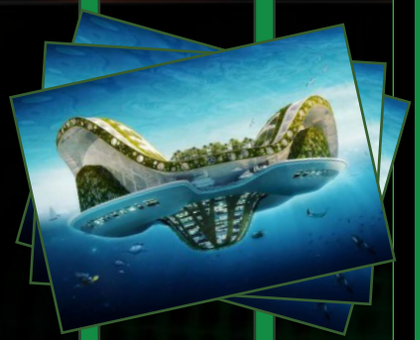

Мостът към Музея на стъклото в Такома

Материали в броя от:

Бил Молисън
Бъкминстър Фулър
Ваклуш Толев
Виктор Гребенников
Дуейн Тан
Марджо Джон
Ралица Благовестова
Тим Раян
Христо Нанов
Франц-Карл Рьоделбергер
и др.

Издател:

Ралица Благовестова

Фотографии:

Интернет

Списание ЕНТУСИАСТ

съдържание

Тематична линия в броя:

ПОРТРЕТ
Подбрани откъси

СОЦИАЛНОСТ
Хора и институции:
Представяне

Семейството и децата:
Представяне и откъси

РЕЛИГИЯ и МИСТИКА
Учения:
Ваклуш Толев

Астрология:
Ваклуш Толев

КЛАСИКА & ЖАНРА
Личности:
Представяне

Кино:
Ралица Благовестова

ОТКРИВАТЕЛСТВО
Представяне

ДУХ и ТЯЛО
Здраве:
Интервю

ИНФОСВЯТ
Представяне

6 / 2011

ЧОВЕКЪТ и ПРИРОДАТА

Градюшото бъдеще /
Из "Зеница към Вселената – свръхфеномена Слава Севрюкова" на Христо Нанов

Пермакултурата – когато стопанството е в съзвучие с природата

Рьоделбергер – плодородие дори в усоите /
"Бележки на един инакомислещ селски стопанин", или из "Без земя" на Франц–Карл Рьоделбергер

Възкресението – нова психология
По сп. НУР и www.vaklush.org

Зодия Риби
По сп. НУР

С топлина и гравитация до "Хималаите" /
Стъклените красоти на Дейл Чихули

Обещанието – *да живееш*

Благодетел на човечеството /
Екология и футуризъм в технологиите на Бъкминстър Фулър

Тихият революционер, от Холивуд до Хаити – обратно у Дома /
Из материали на Тим Раян, Марджо Джон и Дуейн Тан, посветени на Джейсън Скот Лий

Пана от келяв габър /
Четвърт век със семейство Илиеви на Златни пясъци

www.magazine.entmedia.net • mail@entmedia.net

ГРАДЮЩОТО БЪДЕЩЕ
Из "ЗЕНИЦА КЪМ ВСЕЛЕНАТА – свръхфеноменът Слава Севрюкова"

Автор ХРИСТО НАНОВ

Когато се четат книгите на Христо Нанов, посветени на ясновидката Слава Севрюкова и виждането от нея, все пак трябва да се има предвид, че е възможно да има както фактически грешки, така и тълкователни непрозрения, тъй като знанието от четвъртия (сърдечния) център, както тя го посочва като свой извор, все още е много далеч от знанието на Посветените Учители на човечеството. Вероятно затова, когато в книгата "Бъдете в този свят, но не от този свят" се говори за прераждането на

Хитлер, се дават негативните образи на император Нерон и цар Ирод, а Посветените сочат големия спартански пълководец Ли Кург; после, за нобеловия лауреат Ръдърфорд се сочи Нютон като предходно прераждане, а Посветените сочат Нютон за прераждане на Айнщайн; за Дева Мария се казва, че не е имала предходно въплъщение на Земята, а за посветените тя е богинята на правосъдието от митологичното ни минало; турското ни робство се обяснява първосигнално с тежка народностна карма заради гонението на богомилите (подобно на тезата, лансирана от Петър Дънов, за който се знае, че всъщност е именно поп Богомил по прераждане), а не като възможност и зрялост да понесем повече тежест и да изземем негативна енергия... и други такива разминавания. Въпреки съображенията за достоверност, намираме подбраните по-долу откъси за вдъхновяващи и зареждащи с позитивизъм за бъдещето на България и планетата ни и затова ги поместваме на страниците на списанието.

Слава Севрюкова

Какъвто и въпрос да зададяха на леля Слава, тя сякаш не излизаше от състоянието си на постоянна медитация – разказва Милена Нейкова. – Никога не повиши глас, на никого не се скара. Като че бе лишена от човешки реакции към земните несъвършенства.

Софийската пророчица не връщаше никого. Разкодирайки мъчителни съдби, навлизаше с разбиране в световете на влюбени и дори "дамгосани" с греховна любов. Отхвърляше обвинения, избягваше упреци. Вникваше в съдбините на големи грешници. Даваше им опора за промяна. Да стъпят на правия път и преобразени духовно, навътре да растат.

Застанеш ли пред нея, сякаш не с поглед те разкрива, а с дух. Помагаше всекиму да направи почти невъзможното, всъщност толкова естествено – да съзре света и себе си непредубедено през собствените си очи.

~~~

Слава не прокламираше психотронни постижения. Дори когато в Родината с възторжени надежди нахлу бленуваната "Промяна". Отбягваше примамливите съблазни на популярността. Вършеше най-трудното – добрини, без да чака признание. Дали защото знаеше:

~~~

"Истинските достойнства не се афишират. Инак как ще се съхранят..." Затулена в схлупената си къщурка в столичния квартал Овча купел, остана в неизвестност. Там, необезпокоявана, продължи да подпомага нуждаещите се от безценна помощ. Честно, всеотдайно. С чиста съвест. Предотвратила бе сълзите на не една майка. Съхранила звънливия смях на десетки дечица. Богата с това.

~~~

Непопулярна в заслепения от прагматичен егоизъм 20-ти век, звездата на една от най-загадъчните български пророчици е осъдена да изгрее в Родината едва след смъртта й. Дали защото принадлежи на идните столетия? Облик на историческата епоха дават хората, изпреварили съвременниците. Сред малцината "учени-психотроници". Изследовател, не някаква си ясновидка. Изключително ценни пробиви – от Сътворението на Земята и началото на живота. Вълнуващи прогнози. Спасителни хоризонти за нас – на планетата – до третото хилядолетие. И занапред.

~~~

Родена в Нова Загора на 05.12.1902 г., Слава Севрюкова отпътува в другия, навярно по-добър свят, на 10.04.1991 г. в София. Там бе преминала голяма част от живота й. "Умре ли човек, превръща се в космически жител, дух в безкрая" – убедена е психотроничката. Избягва контактите с духове, макар успешно да ги осъществява. "Не е хубаво и за нас, и за тях да ги призоваваме – напътства пророчицата. – Ще започнат да обикалят дома, ще почукват и потропват. Ще тревожат хората."

~~~

Феномен от нелека епоха. Сякаш не я е имало. Доказателство, че е живяла – нестандартният паметник на гроба при Бакърена фабрика в столицата. Овален като атома. Като Вселената, на чието изучаване бе посветила живота си: "Овалът е идеална форма за всички измерения на световете." Паметник без снимка – така бе пожелала. Самолишила се от облик по пътя към Вечността. И от признание. Не бе галеница на съдбата. Декор на живота й – мълчанието. Тайната на феномена не е в тялото, а в Духа. Трябва ли славата на Слава да пълзи като охлюв? И след края й?

Съкровеното й убеждение: "Човешкото съзнание е продукт на Космическото." От светлината, изгряваща в мислите й, приплamват звезди.

~~~

Слава Севрюкова, подчинила живота си на истината, по време на земния си престой силно бе обичала хората. Незабравими ще останат словата й: "Преживях толкова хубави неща от тях. Защо ми е животът, без да съм полезна? Дават ми сили да се трудя. Винаги искам край мен да има хора, хора, хора..." Нали приживе неведнъж горещо е убеждавала: "Душата е с право на завръщане. Към Бога. И към нас, в земното въплъщение."

Слава Севрюкова е открита за науката от доцент Иво Лозенски още през 1963 г., който провежда с нея уникални изследвания в продължение на 28 години.

Славка от Нова Загора със своята ултрасетивност преодолява всякакви мащаби и измерения, успява да проникне отвъд плътни материални прегради и да наблюдава строежа на организми и скали, да надникне в земното ядро. По време на един сеанс Севрюкова се "пренася" дори на Бермудския триъгълник. Там получава видение на вихрушка от дълбините на океана, която уплътнява "почти като мрамор" водите на зловещия капан, създава зона на безвъздушно пространство над повърхността, всмуква и раздробява корали и самолети "до степен на невидими частици".

Президентът на Международната асоциация по психотроника д-р Рейдак, изумен от уменията на Севрюкова на конференция в Прага през 1978 г., я насочва към изучаване на атомното ядро. Българката успява да види дори отделните атоми в силициев кристал, а рисунката и измерванията й са поразително сходни с реалните пропорции на микроснимка, направена от американски свръхмощен тунелен микроскоп. По-късно тя признава, че е виждала и най-малките неразградими частици "псиони"-те, последната бариера пред космическата пустота, основата на битието.

– в-к "България без граници

България – политика и духовност

Слава не е любителка на политическата клоунада. Дали и тук ще е толерантна към всички, благосклонна въпреки всичко? Какво ще предскаже за хронично избираемото едно и също "лице на народа"? Пророчицата отбягва титаните с балкански манталитет: "Ех, ако можеха да усвоят онова, на което учат хората!..." Смее се.

~~~

"При мен е строго, строго, строго. Строго гледам на нещата" – така Слава Севрюкова обяснява неохотливостта си да дава гласност на политически предсказания за бъдещето на Родината. От тоз миг пред нас сякаш застава една друга прорицателка, която не познаваме. Говори с презрение за политиците – ловки и лукави кукловоди: "Защо не ги обичам ли? Защото уважавам народа си. Кой заел се с политика, не се е изцапал?"

Мислите й остро парват. От телевизионния екран не се ли опитват да ни обсебят умилително лукави физиономии на коварни люде, "работещи за нас" и безпределно обичащи... себе си? "Безсребреници" – верни слуги на претъпкани до пръсване портфейли. "Академици" в непочтеността. Докога ще ни вменяват самозабравилите се "месии", че не друг, а те, които целенасочено сякаш ни погребват, са наши спасители? Поели след тях, докога ще се водим от неписания, устройващ ги призив "всички против всички"?

~~~

– Не роптайте срещу властта – приглушено бе въздъхнала пророчицата в един от разговорите. – Тя е от Бога. Ние не знаем докъде е карма, докъде Висш план. Превърне ли се управлението в неугодно на Висшата Сила, за ден се помита отгоре. Припомнете си някогашния Съветски съюз и страните на Източна Европа през 1989 година.

~~~

Очакваме от пророчицата спасително-упоителни слова – за надежда. Откровена, доколкото е възможно, и деликатна Слава отвръща с неохота на изсипващите се като градушка въпроси за съдбините на Родината: "О, това е политика!" Мислите й пробляскват като светкавици. И глъхнат: "Не, с нея не се занимавам!"

~~~

Слава напътства, не успокоява. Не се бои да се възправи срещу изкусителните заблуди на времето. На въпроса ще дойде ли да царува Симеон II (разговорът е от 1990 г.), отговаря:

– Не по-рано от 2000-та година, но яви ли се, няма да е цар. Нелишен от духовност, ще опита нещичко да стори, ала без успех. Преди това синът му – принц Кирил, ще се установи в страната като съветник.

Екипът Слава Севрюкова и доц. Иво Лозенски започва съвместна работа през 1963 г. Феноменалната способност на Слава Севрюкова да вижда обекти, независимо от времето и разстоянието, със силата на мисълта е оценена от доц. Лозенски. Той старателно документира всички тези психотронни изследвания (изследвания, направени със силата на мисълта).

Според Слава мисълта е вълна с огромна енергия. Тя се излъчва от мозъчните клетки. Мисловната вълна, или "пси-вълна", има сив цвят. Тази вълна се насочва натам, където я отправи мозъкът "генератор". Когато мисълта се "откъсне" от мозъка, тя действа самостоятелно, независимо от мозъка, който я е произвел. Скоростта на мисловната вълна е по-голяма от скоростта на светлината. Колко? Според Севрюкова скоростта зависи от индивидуалните способности на мозъка "генератор".

Насочвана от доц. Лозенски, Слава започва психотронни изследвания на атома на лекия водород. "Той – атомът – прилича на житно зърно." Така го оприличава Слава. "Атомът има форма на правилен елипсоид." Това е заключението на доц. Лозенски.

Психотронните изследвания на двамата са публикувани в множество статии и в монографията "Психотронични изследвания на микросвета". Странният изследователски екип от възрастната Слава с незавършено основно образование и аскетичния доцент е канен на много международни изяви по психотроника. Докладите им се слушат с възхищение и недоумение. Жената "психотронен микроскоп"

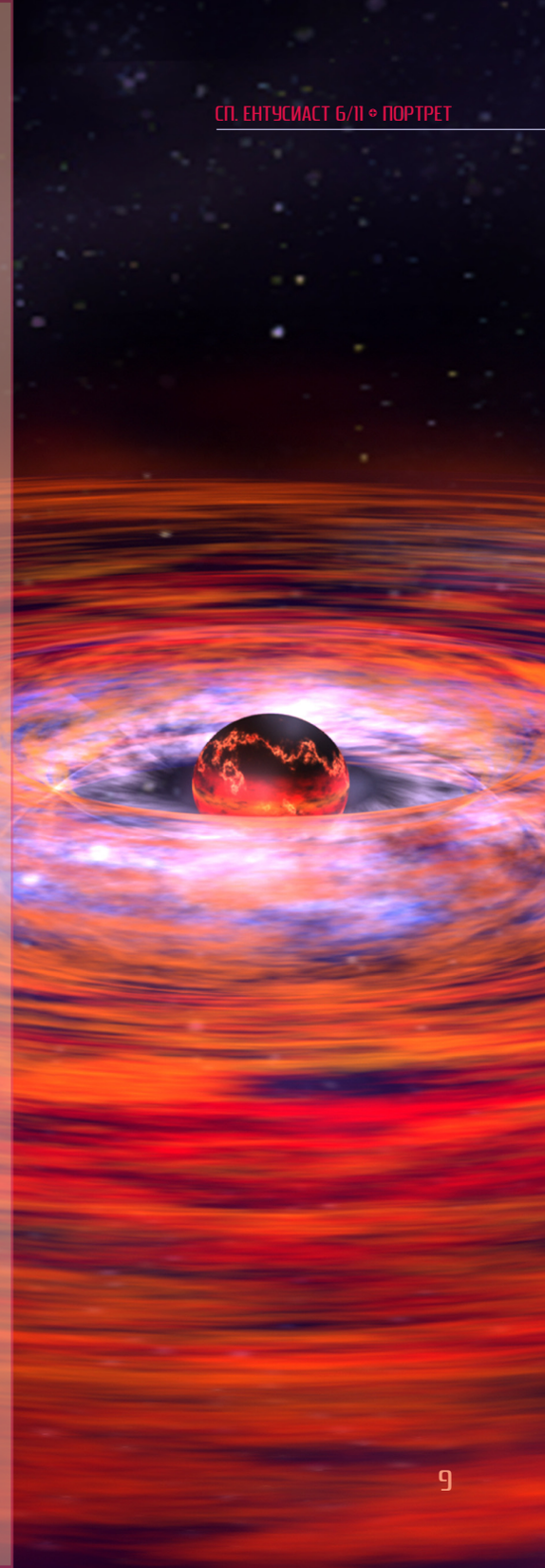

Пророчеството се сбъдна. Кирил с години се подвизаваше като съветник на президента Петър Стоянов. Прорицателката Слава Севрюкова с неохота говори за Симеон. Съзряла е навярно поредното болезнено разочарование за народа.

За режима на Иван Костов, оглавил с гръм и трясък народното недоволство, но коварно излъгал доверието, нанасяйки непоправими поражения на вярата за по-добро бъдеще, Слава отказва да говори.

Пророчицата сочи пръстите на ръцете си: "Два пъти по ей толкова правителства ще се сменят, докато се яви човек, който да не мисли единствено и само за собствения джоб." От началото на "Промяната" колко са се изтъркулили до сега?

~~~

Част от територията ни, според прорицателката, предстои да бъде завладяна от чужденци. Може би по мирен път (още по-юдинско!) югоизточната рискова област ще добие административен суверенитет. Независимо как ще се стигне до поредната огромна загуба, едва тогаз – по тъжна ирония на съдбата – ще бъде прекъсната "тежката ни орисия на вечно губещи". Но нима юнакът балкански е толкова заспал да чака пагубния черен час? Да изтръгнат от Родината жива плът, та "от сън дълбок да се пробуди"?

~~~

– Докато Европа слисана умува какво да предприеме за осиротялата ни държава, някои политици ще бъдат съдени за поредната, може би най-страшна национална катастрофа –

прави много сензационни открития, които досега озадачават физиците. На практика психотронният екип Севрюкова – Лозански предлага нов модел за строежа на атома. Засега техният модел не е потвърден, нито е опроверган от академичната наука.

Според Слава Севрюкова психотронните изследвания в тази област не могат да бъдат оценени и осмислени от науката за момента, защото учените нямат теоретични и практически познания в тази област. Това ще бъде разбрано и оценено от учените към средата на 21-ви век.

* * *

Слава е българка – руската фамилия Севрюкова взима от съпруга си Степан Севрюков, украинец, белогвардейски емигрант. Двамата се запознават в Нова Загора. Белогвардеецът Степан се озовава там, тежко ранен в крака. Той дълго се лекува във военната болница, разположена в казармите, които са в близост до дома на Слава...

* * *

През 70-те години на 20-ти век Слава Севрюкова посещава Ванга в дома ѝ в гр. Петрич. Поканата идва от страна на Ванга. Именитата сляпа пророчица е разбрала за Слава и я поканва на гости. Изпраща дори кола да я вземе от дома на Слава в София. На срещата двете феноменални жени се подлагат взаимно една друга на "изпит". Уверяват се лично в способностите си и се сприятеляват. Обръщат се една към друга с обръщението "сестро".

Ванга предлага на Слава да изпраща при нея пациенти. Слава отказва с мотива, че няма условия

споделя пророчицата пред Пушка Златарева и Красимира Шопова. – Мнозина ще заплатят с лихви греховете си. От тоз миг нататък властниците ще станат изключително внимателни към събитията в страната. В периода, когато същата тази Европа объркана се двоуми как да реагира, сърбите състрадателно ще ни подадат ръка. Ще ги приемем като братя.

Следейки развитието в страната, сякаш все повече вървим към сбъдване на пророчеството. Засега все още не се открояват абсолютно никакви тенденции за подвеждане под съдебна отговорност на нашенските грабители. Открит е болезненият въпрос: защо чувството на солидарност на народа ни се проявява само в периоди на върховни изпитания на границата на оцеляване?

~~~

Едно последно нелеко предвиждане. Слава Севрюкова предрича *(прогнозата е от началото на 1990 г. – б. а.)*:

– Ще дойде време населението в България силно да оредее. Мнозина ще я напуснат. Но по земите ни все ще има хора, зовящи се българи, говорещи родния език. От най-старите народи в Европа сме, няма да ни затрият.

Още в началото на деветдесетте години на миналия век сибилата предупреждава за "опити за затриване". И уверено продължава:

– Докато има живот на Земята, българите не ще изчезнем. Затова, казвам ви, богоизбрани сме. Други народи ще се заличат, ние не.

~~~

– Лельо Славе, България все повече рухва. Едва ли ще я спаси и второ народно опълчение. Как я виждаш занапред? *(Разговорът е от началото на 1991 година. – б. а.)*

– Племето ни не ще погине в изпитанията – категорична е пророчицата. – Знайте, онези, които останат и които ще дойдат после, все ще се зоват българи. Не бойте се, България никога няма да се изгуби от света, за разлика от други държави! – въпреки прогресиращия отрицателен прираст, вдъхва надежда Слава Севрюкова.

~~~

С мрачните прогнози до тук. Ред е на оптимистичните.

– Въпреки упадъка – продължава пророчицата, – трябва да се гордеем с народността си. Открай време сме изпращали в забвение най-страшните поробители. Не трябва да търсим признание, че носим горд дух, а да го заслужим. **Предстои да бъдем почитани в Европа и по света. От племето ни ще излязат умни същества. Ще го прославят извън пределите на страната. Радвайте се, че живеете в България!**

~~~

В едно от оптимистичните си прозрения Слава Севрюкова внимателно загатва:

– Да знаете, духът на библейския Давид вече се е превъплътил в България.

Отказвайки да разкрие самоличността му, пророчицата го съзира и щрихира – момче на 7-8 години. *(Това е през 80-те на миналия век. – б. а.)*

Пред доц. Лилия Методиева и други от обкръжението ѝ споделя:

да приема в дома си толкова много хора като Ванга. Но истинските причини са други. Слава не се афишира и се държи в "сянка" заради безкрайните скандали с неизтрезвяващия си съпруг и заради конфликта с "народната власт". Слава няма протекцията на фамилията Живкови, каквато има Ванга.

След тази среща двете знаменити ясновидки поддържат добри "сестрински" връзки, изпитват взаимно уважение и добронамереност.

– ***www.balkanmysteries.com***

Как си седееме, така и кера Вангелия, кат да припадна у дълбока въздишка, некак:

– Амаан. Шо кажуваш, Господи? И Слава ли изпръхна, Боже? Милата, най-сетне си ойде... Днеска шо ден сме?

– Десети април 1991 година.

– Бела недела е. Е, днеска на осумдесе и осум години умре баба Слава Севрюкова от София. Цели девет години е по-голема от мене и е над двайсети шесто ниво, Богово. Ся веке е мойот ред... Ние сме си трите пратенички, да знайш. Преподобна света Стойна, света Слава и яз, леля ти Ванга. Яз и Стойна сме кьорави, а Слава беше зряща. Она не изпаднуваше никога у транс, ама гляаше сичко. Проникноваше у ситe нива на Вселените. Беше си пратена свише, да каже на човеците шо е космичността, ама кой да га чуе. Она, извънземната скромност... Она виждаше со силата на мисълта. Влизаше во контакт со Висшите същества. Божи дар. Требе да си по-нисък от тревата, що се вика, да го получиш."

– ***из "Извънземието на Ванга", докум. книга на Петър Баков***

– Държавата ни ще изпадне в критично състояние на границата на оцеляване. Когато е на ръба, духът на превъплътения Давид, тогава неин водач, ще я спаси. В негово лице България ще даде на света значим политик. Той ще направи много за страната и за Европа.

~~~

– На Земята винаги има две крайности – Светлина и Тъма – продължава прорицателката. – Те владеят човешкия дух. Да, у нас неведнъж е вилняла непрогледна Тъма, но по-често благоденства томителна Светлина. **Душите, въплътени на българска земя, се извисяват. Племето ни, подобно на еврейското, е белязано от Бога. Тук се въплъщават еволюирали, ведно с най-пропаднали ниски духове. За да се развиват. При нас по-бързо се расте в сравнение с другите народи.** Будни сме, с борбен дух, но поради прекомерно ярката индивидуалност не сме единно племе. И все пак – колкото да намаляваме, пак повтарям, не ще изчезнем от лицето на Земята. Прабългарите са вярвали в единосъщния Танг Ра. Не е от значение как го зоват, Бог е един. В Библията е казано: "Последните ще бъдат първи."

Помнете – от България ще поеме по земята голяма Мъдрост. Тепърва светът удивен ще узнае онова, което племето ни е дало на Човечеството. Висока е тая чест.

~~~

В разговор с инженер Стамен Стаменов, президент на асоциация "Феномени", Слава Севрюкова пророкува за бъдещето на страната (цитирам по негови спомени):

– Държавата ще се срине. **Ще се изредят да я управляват много партии, но нищо няма да постигнат. Напротив – ще я крадат. Ще минават тия, ония... И ще дойде жена, която ще оправи нещата. Това ще стане към 2017-2018 година. България – завършват предсказанията – ще се изправи на крака едва тогаз.**

Подобни прогнози прорицателката споделя и пред Красимира Шопова още преди 10.11.1989 година:

– С Промяната много лидери и правителства ще се сменят. Най-сетне начело ще застане жена. *(В случая не уточнява годината – б.а.)* **Ще възвърне в политическия живот истинското родолюбие и забравените изконни ценности.** Това ще е белег за изплащане на българската карма. Тогава ще се оттласнем напред. **Ще настъпи неудържим разцвет във всички области. Помнете, няма да сме държава, която е ей тъй – сочи ръка надолу пророчицата. И пояснява. – Не ще бъдем народ от ниска класа. Ще имаме авторитет.**

Прогнозите на прорицателката са завещание за Бъдещето:

– България ще я спаси не толкова възстановената икономика, колкото възвърнатата Духовност. Трябва да се стремим да бъдем център на Светлината. – Замислена за страдалческата съдба на народа, пророчицата продължава – И в най-тъмни години не угасват лъчите сред будните синове на нашето племе. Все има проблясъци. Но българинът е склонен към леност. Обогати ли се материално, забравя духовното. Тъй е и при другите народи. Затуй сме в недоимък. *(Разговорът е от 1990 г. – б.а.)* Но този период няма да е безкраен. Кармата ни най-сетне ще свърши. Предстои да станем като Швейцария, та и повече.

~~~

Слава с увереност изтъква перспективите:

– Неоценим е психичният заряд на българина. Страната ще преодолее кризата и укрепне. От богоизбрания ни народ ще се роят бъдещи духовни водачи. Това не е случайно – писмеността на славянското племе преди повече от хилядолетие се яви чрез нас. Предстои ние да разширим неговата култура. Това е кармично предопределено.

– Помнете, ще удивим Човечеството – продължава с възторг. – Родените сред нас открития ще впечатлят света. Тепърва ще се узнае и за приносите ни в историята. Ще дадем на човешкия род големи умове. В областта на науката, та дори и в омразната напоследък *(годината е 1990 – б.а.)* политика. **И това ще стане, но вече по-късно във времето, когато се превърнем в равностойни членове на Европа.**

Навярно в това определение трябва да разкодираме Европейския съюз.

– Хората ще заживеят обединено – леят се предсказания. – Границите ще отпаднат, но отделните народи ще запазят самобитност. Едва тогаз България ще роди значими политици-обединители. Големи умове, помнете, предстои да излязат от нашето племе. Със световен принос в много области на човешкото знание – наука, философия, изкуство. Тогава страната ни ще е повече от Швейцария – издига ръце, очертавайки кръг. Ще се превърне в малък примамлив световен оазис.

– Не ни ли заплашва опасност при съвременните тенденции да ни претопят малцинствата?

– Българското племе никога, ама никога не ще бъде заличено от лицето на земята. Други народи, както ми се разкрива, ще изчезнат, ние – не. Помнете – НИКОГА! Събудената мощ на духа на българина е голяма. Родината ни ще се превърне в райска градина. Тези, които сега я напускат, един ден горчиво ще съжаляват.

~~~

Какъв по-окрилящ порив да съхраним националното единство в името на една велика идея. Да опазим скромните 111 хиляди квадратни километра Духовно поле. Такова е бъдещето на България, на "тази невероятна", според руския академик Лихачов, "държава на Духа".

– Разпънати на кръст между Изтока и Запада, между Севера и Юга, пред нас – изтъква пророчицата – се откроява един единствен избор, Духовността. Към него нито Западът, нито Изтокът ще ни спрат, защото свише сме предопределени да обогатим света. А и в миналото сме го правили.

Тези предсказания все още не са реализирани. Бъдещето предстои...

СВЕТОВНИ съдбини

Технически напредък

Слава поема на пътешествие в бъдниите, за да вникне в още неоткроената съдба на Човека-Вселена:
– Постиженията на техниката дълго ще облекчават живота. **Тя ще достигне такова съвършенство, каквото на този етап е трудно да си представите дори в най-бурните фантазии. Техническият прогрес обаче – вещае психотроничката – няма да е безконечен.** Ще настане време икономическото, техническо и технологично развитие да се изчерпи. Кой успех не е преходен? **Техниката постепенно ще започне да отмира. За да отстъпи път на Духа. Светът ще се промени. Науката ще се насочи към пренебрегваните, необясними доскоро явления, каквито са Душата и Духа. Успешно ще ги разкодира.**

~~~

Големият физик Боб Фрисъл в изследванията си достига до идеята за наличие на полеви информационни потоци, трасиращи Космоса. Без да е запозната с научните му трудове, "психотропното око" на Слава Севрюкова съзира слабо забележими, разположени успоредно сребристи ленти, трасиращи Космоса. Това са сияйни енерго-информационни "полеви реки", опасващи подобно меридиани безбрежния купол на овалната Вселена.
– Сетивата на съвременника за извличане на информация от тези канали засега са недоразвити – продължава психотронната изповед.
– Прекомерно рано е при господстващия недотам висок морал.

~~~

– След 21-ви век родът на сапиенса плавно ще приключи с техническия уклон. Науката ще завоюва нови, много по-изумителни успехи в други области. Ще се установи – съществуват по-високи скорости от тази на светлината. Това ще е най-късно до около 2150-та година. След изживените природни сътресения – укрепнало, възстановено, Човечеството ще възвърне Духовността. И тук ще завоюва звездни висоти.

Прозрения, съвпадащи с някои непопулярни констатации и прогнози на Айнщайн. Според него: "Нашата технологичност надмина хуманността ни... Двадесет и първи век принадлежи на Духовността." Разтревожен от някои тенденции в развитието, световният атомен физик отговорно предупреждава: "Или тогава ще е краят на човешкия род."
Двадесет и първото столетие. Сриващо или пречистващо? Слава Севрюкова е убедена в благоприятния изход. Променя на 180 градуса представите ни за бъдещето. Разкрива съвършено различно развитие от онова, което се очаква и проектира. След хаоса – светлина!
– Как е възможно да залезе и приключи веднъж завинаги техническият напредък?
– Науката и техниката добиха небивал възход за сметка на изоставащата интуитивност и свръхсетивност. **Човечеството, казах ви, ще изживее период на неописуем технически възход. После, превърнало се в мишена на себе си, ще започне обрат.** Това, което споделям, може да ви се стори фантастика – Слава вдига рамене с разбиране. Реактивно скъсява разстоянията към неоткроилите се бъднини. – И тъй, след време ще отпаднат съвременните придобивки – компютри, телевизори, видео, все по-модерни супертелефони. Ведно с новите, многократно по-съвършени технически чудесии, които неустоимо ще изкушават бъдещите потомци. За тях още нищичко не подозирате. **Задават се учудващи промени, но вече от съвършено друго естество. Трудно е да си ги представите. Когато двама души в оная епоха решат да контактуват помежду си и единият, примерно, е на Северния, другият на Южния полюс, ще осъществяват връзка без техника, по духовен път. Ще ползват, благодарение разрастнатите възможности на събудения ум, каналите, трасиращи Космоса. Фини като паяжини, невидими, ала сетивно доловими. Набраздили вселенския купол, по тях непрестанно тече информация, обслужваща високо еволюиралия Разум. Задава се, помнете, начало на ново, много по-извисено общуване.**

~~~

Пророчицата продължава:
– Задава се епоха, осветена от възхода на човешкия дух. Тогава славата на техниката безвъзвратно ще е отшумяла. Ще са отпаднали вредните емисии и тежки производства. **Ще са създадени нови технологии с екологически енергийни източници, извлечени от Космоса. И най-вече – ще има много светлина в човешките отношения. Неудържимият духовен развой ще започне към 2 075 година.**
– Ако Човечеството дотогава просъществува... – мълвим безгласно, обзети от изконните си страхове.

~~~

"През 1962 г. в страната ни току-що се бяха появили първите черно-бели телевизори – спомня си адвокат Георги Иванов. – Тогава леля Слава ни бе удивила с думите:
– Близо е времето, когато тези апарати ще излъчват цветни картини. По-късно ще станат мънички като кибритени кутийки. Преносими в джоба.
Звучеше невероятно. Бях само на 12 години. Но ето – фантастичните времена като че страшно бързо настъпиха. Модерният джобен телефон вече е и телевизор, и компютър, и фотоапарат, и камера, и касетофон, и факс... И това предсказание на чародейката се сбъдна."

~~~
~~~

Валят въпроси за задаващите се примамливи, още неоткроени картини *(разговор от седемдесетте години на миналия век – б. а.)*:

– Какво ще е Човечеството на следващото хилядолетие?

– Нови хора ще се явят. Има ги вече – засега малцинство. Добри, свръхчувствителни. С небесни дарби. Такива ще са владетелите на нежната реалност на финитe сетива. В тях ще пулсират мощни духовни вълни. Идното поколение ще е по-милостиво от нашето. Първичните елементарни човеци, които понастоящем преобладават, в ония дивни години все повече ще редеят. До бъзвъзвратно изчезване. Това няма да стане като с магическа пръчица, а постепенно. С промяната предстои такава невероятна позитивна мутация, че днешният масов човек в ония времена ще е "персона нон грата".

Пророчицата съзира подобрена по пътя на естествената селекция раса на сапиенса. Категорична е:

– Новата генерация ще е направлявана от неукротим порив към духовна извисеност.

~~~

– Духовност, чудесно! Би ли могла да опишеш по-подробно безспорните засега придобивки на устремно напредващата техника? Например, автомобилите? Как се открояват пред теб возилата на бъдещето?

– След около век *(предсказанието е направено на 25.12.1975г. – б. а.)* съвременните леки коли изцяло ще отпаднат. В сравнение с новите, ще изглеждат като динозаври – примитивни, груби, недодялани.

Слава е в дълбоко прогностично ниво. Лицето й спазматично се тресе. Говори спонтанно. Гласът й е насечен, забързан:

– Виждам град с прави, успоредни улици. Сгради – не по-високи от 4-5 етажа. Като от стъкло. Прозорците им – матови, шуплести, с пори. Това е още по-далечно време... Превозните средства – абсолютно безшумни. Имат нещо като волан и перки. Носят се ниско-ниско над земята, почти над сградите.

Пророчицата долавя предстоящи полети отвъд отровния петролен дъх:

– Съзирам хората, които ще ги управляват. Ще се хранят повече с плодове, отколкото с тестени изделия. По онова време ще се разбере – месото е канцерогенно. Включително пилешкото. Ще бъде завинаги изоставено. Почитта към Природата ще се изразява и в храната – ще преобладават вегетарианците. От съвършено различния живот естеството им постепенно ще се промени. Пред мен са с по-големи глави и удължено, значително олекотено тяло.

~~~

В Япония вече е конструирано първото поколение летящи автомобили. Идеята е те да бъдат използвани при спешни ситуации – при пожари във високи сгради, недостъпни за спасителни акции чрез хеликоптери, за откриване на закъсали високо в планината, а също и при потребност от изключително бърза медицинска помощ.

~~~

Нестандартният ракурс към предстоящото провокира нови, все по-изкушаващи въпроси.

– Научното мислене се налага в Европа през 18-19 век. Какви ще са неговите завоевания през 21-то столетие, откроени през твоя психотропен взор?

– Конструкторският изобретателен гений ще е на такова ниво, че както разкрих, ще създаде автомобили–летателни апарати. С едно бутонче ще се управляват. Ще се зареждат с космическа енергия. Няма да замърсяват въздуха – разкъсва завесите пред времето прорицателката. – Тогава ще бъдат покорени небивали научни висоти.

~~~

– Не се надявайте машинните завоевания да превземат върховете, които човешкият мозък е в състояние да даде на цивилизацията – предупреждава в друг разговор психотроничката *(пророчеството е от осемдесетте години на миналия век – б. а.)*. **– Какво е техниката, ако не материализирана в машини мисъл? Умът ни, като миниатюрно копие на Всемирния разум, е много, ама мнооого повече от нея. Намерим ли пътя към себе си, разработим ли скритите в нас резерви, ще можем да се озовем навсякъде. Започне ли бъдният човек със силата на мисълта да посещава други планети и звезди, летателните чудесии, за които говорих, напълно ще отпаднат.** Съвършено излишни ще са тогаз и ракетите. Свободно чрез духа си ще прониквaме в Безкрая – сред

примамливите лабиринти на макро и микрокосмоса. Архаични допотопни съоръжения, съвременните космически апарати ще заемат достойно място, но вече като музейни атракции, очертаващи изминатия път в нашето развитие. Ще изчезнат оглушително ревящите машинни чудовища. В онова не особено далечно време съвършените доскоро придобивки, рожба на човешкия ум, веднъж завинаги ще бъдат запокитени на сметището на историята.

"Най-опасното в техниката е, че ни отклонява от онова, от което действително се нуждаем" – предупреждава нобеловият лауреат за литература, австрийският евреин от български произход Елиас Канети. Според него: "Машинният век може да се окаже зловещ сън."

– И така – завършва изненадващите проникновения за доскоро мъглявите, но като че започващи да се открояват бъднини – с времето компютрите ще стават все по-бързи. Ще обработват все по-огромно количество информация. Но после машинните изненади ще отстъпят пред свръхвъзможностите на събудения Дух на сапиенса. По-мощен от всичко, в търсене и реализиране на нови знания. **Не забравяйте – истинският възход на богоподобния интелект не е в създаването на изкуствен.**

Развитието на човека

Храната е за стомаха и стомахът за храната;
но Бог ще погуби и едното, и другото.
– Павел, Кор 1, 6:12-13

Според Слава Севрюкова, бъдещите генерации ще поемат по нов, извисен път, предвождани от Шестата раса.

– На какво ще се надяват далечните потомци? Какво ги очаква в онията времена? – обръщаме се към жената, пребродила Вселената и Вечността с психотронна мисъл.

– Белите хора все повече ще редеят. Нашата раса много е дала и още много, ама многооого ще даде на Човечеството. В неоткроилите се на хоризонта години на предстоящата суперцивилизация, нейните представители все повече ще се превръщат в малцинство.

Раждаемостта сред бялата раса е най-ниска в сравнение с останалите!

– Жълтите – продължава пророчицата – имат много по-древна култура, дисциплина и открай време афинитет към техниката. Японците понастоящем са водещи в роботиката. Стремежът към духовност у източните народи също е силно изразен. **Жълтата раса тепърва предстои да вземе връх. И това е за добро. В оная далечна епоха войните отдавна ще са отминали. Необратимо.**

~~~

– Как ще се развият загатнатите от теб тенденции? Навярно с бързия прираст на онова население? Ще има ли кризисни сривове и стълкновения?

– Повтарям, за добро е. **Задават се времена на Ренесанс от нов, различен тип. Човечеството ще поеме по духовно-интелектуален път. Ще се пробудят у всекиго, независимо от расовите белези, свръхсетивата.**

~~~

Пренесла се в още неосъщественото Бъдеще, Слава Севрюкова вниква в нови светове. Въпросите не спират:

– Ще възникнат ли сериозни генетични отлики във външния вид на хомо футурус в сравнение с нас до края на третото хилядолетие? Веднъж вече подхвърли някои неща. Разкрий перспективите, ако е възможно, малко по-подробно.

– Доколкото виждам, задават се откроими промени в човешката физика. Телата на потомците ще бъдат много по-одухотворени, пластични, красиви.

Хиперсензорната жена замълчава. Умисля се. Миг след това внимателно уточнява:

– От съвременна гледна точка физиката на идните човеци няма да е красива.

– Как да го разбираме?

– Представата за естетика с плавния еволюционен ход ще се промени. Хората с нова идентичност ще са с високи чела, по-големи глави и крехка мускулатура. **В столетията**

занапред няма да се хранят обилно като нас. Та ние засега сме като полуживотни – усмихва се снизходително. **– Пробудената духовност и новият начин на живот ще допринесат за посочените отлики. Ще имат много по-ярко откроено умствено изражение.**

Навлязла в неосветения още свят на бъдещето, пророчицата продължава да разшифрова идната генерация с все повече жар:

– Ще нарастват людете с кафяви очи и кестеняви меки коси. Синеоките, русите почти напълно ще изчезнат. Човешката кожа ще става по-прозрачна и светла. Дори негрите постепенно ще почнат да изсветляват. Ще се увеличат левичарите. Те превъзхождат в известна степен другите, защото центърът на духа е по-близо до лявата ръка. По тази причина вдъхновението при тях се излива леко, спонтанно... **Ония хора ще са по-малко емоционални, но по-сетивни и умствено деятелни. Много по-смислено ще реализират живота си в тясна симбиоза с природната среда.** Раждаемостта и смъртността с годините ще бъдат балансирани така, че да настъпи хармония между нашия свят и Отвъдния. Предстоящите промени ще стартират след 2030-2032 година. От там нататък, забелязвам, ще се открояват все повече тези посоки в развитието на Човечеството.

~~~

– Как ще се отразят предстоящите генетични промени на здравето на идните поколения?

– Позитивно. **Болестите ще намаляват. Те винаги са издавали страданието на духа и неправилния живот. Онези същества ще са умствено, физически и морално посъвършени. Лекарствата, ведно с придобивките на техниката, ще бъдат изхвърлени**. Тогава Човечеството ще осъзнае – прехваленият двадесети век *(разговорът е от седемдесетте години на миналото столетие – б. а.)* е тъмна средновековна ера на тровеща здравето фармацевтика.

~~~

– Само със силата на мисълта в ония далечни времена ще можете да се храните – продължава пророчицата. **– Ще пътувате с нейна помощ навсякъде.** Разширявайки неимоверно обхвата ѝ, ще изживеете, пак благодарение на нея, всичко, което пожелаете. Безгранично ще се разшири психотронното ви зрително поле. За да оживее Необятът и проговори вечното безмълвие на безбрежните простори. **Но това ще е едва след като Човечеството изработи всички духовни добродетели.** Ония люде няма да са първични и с разраснато Его като нас. По начина ни на живот, пак ще повторя, все още сме твърде близо до животните – почти във всяко блюдо месо! Някъде дори ги надминаваме – сексът е едва ли не развлекателен спорт... Виждам епохи далеко напред – Слава извършва пореден хиперпространствен скок. **– Страстите ще залинеят. Мъжът и жената в непонятните за нас години тогава ще се събират заедно единствено при желание да създадат поколение. Духовността, както е известно, няма пол. В още по-късен етап ще закърнее до пълно изчезване сексуалният нагон.**

~~~

– Пъпната връв между майката и плода постепенно ще почне да се скъсява, докато накрая напълно изчезне. Те няма да са свързани така, както сега.

~~~

– Как виждаш продължителността на живота на новото много по-зряло Човечество?

– Хората в предбиблейска епоха са били значително по-едри от нас, почти исполини. Освен това живеели са неимоверно по-дълго. В недалечно бъдеще, както се разкрива пред психотронното ми око... – пророчицата се пренася векове напред. – Ето, съзирам – към края на съвременния цикъл *(след 2 100 година – б. а.)* земният път за нашите потомци ще продължи да се увеличава. При отделни индивиди тогава може да достигне до 170 години.

~~~

– Настъпват времена – споделя, – когато човек ще може да черпи информация от Космоса, защото той самият е Космос. Всичко там се съдържа и в него. Ония хора няма да са забравени от Небето. Виждам – след 2 075 година, към края на цикъла повечето от тях ще имат пряк контакт с Висшата сила.

Потъвайки във вековете на бъдещето, прорицателката уверено продължава:

– Доста по-късно, към 2450-та година, в още по-висша степен ще се развива и процъфтява Духовността.

~~~

– Новият човек, както казах, ще се издигне още малко на ръст, но от съвременна гледна точка с не толкова лицеприятна физика – слаба мускулатура, голяма глава. Онези същества ще са по-светли, лишени от бронзовия загар на силата. Но те многократно ще ни превъзхождат по бурния порив на Духа. Ще се адаптират хармонично към природата в една много по-разумна система на живот. **В ония години ще се разрасне броят на основните ни полеви структури с още две. От седем те ще станат девет. Всяка от тях – с по седем подструктури.**

~~~

Слава Севрюкова е категорична:

– Третото хилядолетие принадлежи на Третото око.
~~~

Религия и култура

Част от прозренията за бъдещето касаят религията – духовния от хилядолетия гръбнак на човечеството.

– Ще дойде време народите да изповядват единна вяра. Религиозните чувства след "голямата гибел" ще създадат ново отношение към света. **Виждам – свещениците в бъдните години ще са в снежнобели одеяния, плътно препасани в талията. Миряните ще пеят в хор с тях. Всеки дом ще има свой олтар с икони.** Светите ликове ще напомнят за хората, отдали живот за вяра. Ще се узнае – светците са същества в много отношения досущ като нас, но много по-извисени, с непоклатима убеденост и борбен дух. Нима е лесно да сме прави, още по-трудно – праведни. Ще се разбере – и те като нас не са лишени от прераждане. *(Информацията е от седемдесетте години на миналия век – б. а.)*

~~~

След 2100-та година ще се състои общопланетарен църковен събор. На него християните (католици, православни, протестанти и всички други) **ще приемат катехизиса на учението за прераждане.**

~~~

Невероятен скок в духовната еволюция. Човечеството – с универсална вяра.

– Религиите ще се съберат в една, прокламираша прераждането. За него и кармата ще се създадат учебниии. Ще се изучават в образователни програми.

ПЕРМАКУЛТУРАТА – когато стопанството е в съзвучие с природата

Бил Молисън и Сеп Холцер – запознаване

Пермакултурата *е подход за проектиране на човешка жизнена среда в трайни земеделски системи, които имитират връзките, срещащи се в естествените екосистеми. Този подход е разработен и представен в поредица от публикации от австралиеца Бил Молисън и сътрудниците му през 70-те години на миналия век. Неговото желание да се даде алтернатива на намиращите все по-широка употреба разрушителни промишлено-земеделски методи го довежда до разработването на методика за създаване на устойчиви земеделски системи, които наподобяват по своята структура тези в природата.*

Подготвил РАЛИЦА БЛАГОВЕСТОВА

Родител на термина "пермакултура" е американецът Бил Молисън, който израства в малко селце на остров Тасмания сред един природен рай, където хората отглеждат сами необходимите им храни, пекат си сами хляба и т.н. Наближавайки своите 30 години обаче, Бил забелязва, че микроклиматът се променя – рибата в морето драстично намалява, същото се случва с водораслите, подобна участ постига и големи участъци от гори…

След многогодишна работа като природоизследовател към Института за изучаване на дивата природа в Тасмания, възмутен от случващото се с тази богата и застрашена вече природа, той се включва и участва активно в протестни акции за опазване на околната среда, но бързо разбира, че това не носи никакви резултати и само хаби усилия и енергия напразно. Тогава започва да обмисля какво може да се направи, така че хората да получават своето препитание без да унищожават природата, която ги храни.

През 1968 г. Молисън започва да преподава в Тасманинския университет, а 5-6 години по-късно, съвместно със свой колега, разработва схема за еко ориентирано селско стопанство, чийто основополагащ принцип е съчетаването в една самоподдържаща се екосистема на многообразни растителни и животински видове. От това, което видях в един документален филм за неговия метод, много ме впечатлиха наистина близките до ума, но иначе толкова далеч от реалната приложност днес хитринки, с които да се пести човешкия труд и да се дава простор на природата. Едно такова простичко, но гениално, хрумване е да се настани курникът на кокошките под сипещите презрели плодове дървета. Също – да се пускат на воля да рият и разрохкват земята наоколо в търсене на семена и всичко, каквото им е по вкуса. Още по-добри изпълнители в тази естествена функция са дивите прасета, преобръщащи почва и дори камъни в търсене на това, което им трябва… И така, през 1978 и 1979 година излизат от печат поетапно двете части на неговата книга "Въведение в пермакултура". През 2009 г. тя бе издадена и у нас.

Терминът "пермакултура" идва да изрази идеята на самоподдържащото се, постоянстващото стопанство (от англ. permanent и agriculture) и бързо се налага… А отглежданите култури в неговата райска градина, за нас имат малко екзотичен вид – все пак остров Тасмания е това ;)

Сеп и Брони

Горе-долу по същото време, че дори и по-рано, австрийският земеделец Сеп Холцер с наблюдения и усет стига до същите идеи и създава богато, икономически рентабилно и екологично стопанство в планините над Залцбург (Австрия). Зимата в този район е доста мразовита и започва отрано. Въпреки това неговото стопанство процъфтява и можем да видим добре да виреят на тамошните около 1100 до 1500 метра надморска височина и тикви, и грозде, и киви, и лимони… Тайната е в създадения с умелост микроклимат. Една важна предпоставка е множеството малки и по-големи водоеми-езерца и мрежата от водоснабдителни канали. Водата освен че дава толкова необходимата за всеки живот жизнена влага, служи и за терморегулатор като поема през деня топлина и я отдава в студената нощ. Освен това допълнително отразява слънчевите лъчи. Важен фактор са и големите камъни и каменни ниши, които също акумулират дневната слънчева топлина и бавно я отдават в нощта. 45-те хектара земя освен това са и терасирани, за да се избегне ерозията при бури, дъждове, снегове, както и отмиването на полезните почви и вещества от пръстта. Когато гледах документалния филм за имението Крамеретхоф на Холцер, бях удивена да чуя и видя как при този различен метод на земеделие се сеят накуп поне 40-50 вида растения с разнообразни качества – различни коренови системи, различна топло или влаголюбивост, усвояващи и отделящи различни вещества – и така взаимно подпомагащи се в съвместното си съжителство. А освен това се засаждат, разбира се, и множество различни видове плодни и други дръвчета. Но не само различни видове, ами и различни сортове от даден вид. Повече от 15 сорта вишневи дървета могат да се открият по склоновете на стопанството, подбрани според условията на мястото им и зреещи по различно време, така че в течение на пет месеца могат да се берат плодове. Не по-малко от 20 сорта са и разпръснатите навсякъде огнища картофи. Редом с марулите и салатите пък има буйно израсли треви, билки и огромни кореноплодни… Наистина пищна и разнообразна гледка се разкрива. (Коментарът по този повод във филма е много развеселяващ: "Всяка разходка по собствената земя носи ново откритие. Плодовете на труда могат да се жънат навсякъде. Намират се салати, които растат буквално на пътя.") Много приятно ми беше също да видя и кабинета с компютъра, на който се водят счетоводните сметки (а вероятно и интернет-комуникациите – със съпругата му Вероника поддържат свой сайт, освен всичко останало). Въобще – струва си да се види, за да поцъка с уста човек удивено какви неща правят някои хора, пък и да вземе за себе си пример и вдъхновение – защо не!

Понастоящем Холцер пътува и подпомага с обучение производители по цял свят – като се почне от сънародници в Австрия, мине се през Германия, Португалия, Чили, Еквадор, Бразилия, Испания, Полша, Норвегия, Шотландия, Швейцария, Гърция... и се стигне чак до Русия!

Но не бива да се мисли, че е било лесно да се осъществи постигнатото. (На кого му е лесно в прохождане всъщност?!) С реализиране на идеите си Холцер се заема практически едва 19 годишен – заради

здравословното състояние на баща си. Всички трудности преодоляват заедно със съпругата му благодарение на голямата им любов към природата, на непрестанното търсене на нови знания и постепенното натрупване на все повече опит. Първата книга, която той издава, за да предаде опита си, напомня малко със заглавието си на "Бележките на един инакомислещ селски стопанин" в лицето на Франц-Карл Рьоделбергер. В български превод я няма все още, а на английското издание заглавието е: The Rebel Farmer ("Земеделецът бунтовник", после следват и други издания). Не е чудно, че е озаглавена тази му първа книга така, тъй като през годините стопанството му е истински трън в очите на властите, заради отказа от всякакви химикали, изкуствени торове и преподавани в официалните земеделски училища практики... Което е най-жалкото, защото точно това би трябвало да е официално преподаваното. Кога ли?!!

Ръоделбергер – ПЛОДОРОДИЕ ДОРИ В УСОЙТЕ!

Подготвил РАДИЦА БЛАГОВЕСТОВА

"Бележки на един инакомислещ селски стопанин"

Под това заглавие излиза първото оригинално издание на появилата се неотдавна и у нас книга **"Без земя – наръчник за изправяне на крака"** на швейцарския автор и земеделец Франц-Карл Рьоделбергер. В предговора към трето си издание Рьоделбергер споделя и една оценка, изпратена от читател, която съвсем добре представя духа на цялото четиво: ***"Това е криминален и любовен роман едновременно. Веднъж като го започнах, не можах да се откъсна. Отдавна исках да променя някои неща, но сега пристъпвам към действие."*** Истина е това. Никога не съм предполагала, че е възможно да се напише книга за био-динамично селско стопанство в такъв завладяващо картинно-образен стил и с такъв тънък, леко небрежен, примесен с щипка горчива ирония на места, хумор. Сякаш не е наръчник (учебно помагало), а роман – разликата е единствено в това, че всичко е преживяно реално и може много да се научи за това как естествено да спомагаме за плодоносността било на растения, било на животни.

Авторът е човек, роден със страстното и неизлечимо желание да стане селски стопанин. Всички опити на добрите родители да избият от главата на детето тази идея остават напразни. И след многогодишен път в земеделските науки, натрупан опит, лични наблюдения, експерименти... на бял свят се появяват "бележките". Всъщност, след като веднъж са били нахвърляни, те "отлежават" цели осем години, след което са старателно преразгледани, подобрени, допълнени и едва след това най-сетне публикувани. Българското издание излиза през 2007 г. и струва 8 лева. Дебеличко е и единственият кусур, който му намирам, е, че издателите не са направили достатъчно заслужено външното оформление. Никак не са се постарали и колкото пъти погледна корицата, толкова пъти съм недоволна от невзрачната естетика, но няма какво да се направи. Добре е, че все пак са се намерили хора, погрижили се да я има книгата и на нашия книжен пазар, и то с чудесен превод и редакция – евала за това!

Препоръчвам четивото най-най-живо на всеки, който иска да се увери, че с любов и реално откликваща към нуждите на земята и нейните създания грижа може да се постига всичко онова, което днес стопанствата успяват да реализират като продуктивност уж единствено с технологичните методи на модерното селско стопанство. С тази разлика, че ще е перманентно, а не изчерпващо, и ще ухае на здраве, а не на блудкавост! Докато четох с интерес глава след глава, в един момент ми направи впечатление нещо, на което ми се струва добре да се обърне внимание. В света днес явно има ползвани редом две "нови" течения в земеделието – едното е на прогресивните модернизирани средства (изкуственото наторяване, пръскането с отрови срещу "вредители", дълбоката оран), а другото е на вглеждането в реалните нужди на всяка земя и следването на "духовните принципи" при отглеждането на живот в нея. И за двете се употребява терминът "ново", и двете са науки със свои задълбочени познания и забележителни резултати. И ако търсим отново разлика, ще я намерим като че ли единствено в отношението към природните дадености и към продуктите, които положеният труд ни дарява. Биодинамичното селско стопанство си има своите правила, не е чисто и просто да се оставя всичко да си расте както си ще и от самосебеси да връзва плодове точно каквито на нас ни се иска и са ни потребни за просъществуването ни. Намесата ни е необходима. Но трябва да е... прозорливата, вглеждащата се, любящата. **И не е въпросът, че истините за това как да постигнем плодородие без насилие и експлоатация ги няма – въпросът е, че ние не ги виждаме, а и не желаем!** На практика тази книга е като една приказка за невежеството и унищожителността на пресметливия, лишен от сърдечната съпричастност ум, а и за способностите да се правят "чудеса", когато несломимо водещи ума са сърцето и душата. Има просто покъртителни примери-разкази. А преработеното заглавие "Без земя" сигурно идва оттам, че мястото, което си избира през 1969 г. авторът, за да уплътни своя опит и несъмнено да убеди всеки, който пожелае, че био-динамичното селско стопанство има бъдеще, е много далеч от понятието за благоприятно – и като почва, и като климат. Голденхоф е планинска ферма на хиляди метра надморска височина, с почва от гранит без варовик, с мразовита пролет и твърде продължителна зима, с бушуващи страховито дъждовни бури и непоносим пек, когато се възцари прежурящо слънцето...

Чудих се доста какъв откъс да приведа тук за заинтригуване. Накрая се спрях на части от главата "Съвети към търсачите на хумус и как ароматът е дошъл в ябълките". Четете по-долу и се усмихвайте (надявам се) на безспорно симпатичния стил на автора. Аз лично дори с глас съм се смяла на места (макар че на други ми ставаше много тъжно, да си призная).

Интересно е, предполагам, освен това да се спомене информативно, че стопанството Голденхоф, което Франц-Карл Рьоделбергер развива с годините, обучава в био-динамичните методи и все още посреща само за разходка дори желаещите (последното е всяка първа събота от месеца, точно в 16ч.). Адресът на стопанството:

Goldenhof
D-7821 Urberg/Sudschwarzwald
(Gemeinde Dachberg)

И сърдечна молба от Франц-Карл Рьоделбергер: ***"Ако ни пишете, любезно молим за облепен с марки и надписан с вашия адрес плик за отговор. От изложението ми несъмнено сте узнали, че по нашата бедна земя има много камъни и никакви марки."*** :)

Из

БЕЗ ЗЕМЯ – наръчник за изправяне на крака

стр. 137 – 143

Автор ФРАНЦ-КАРЛ РЬОДЕЛБЕРГЕР

В лекцията си пред едно овощарско сдружение застъпвах тезата, че отглеждането на здрави овошки е немислимо без компост. По време на дискусията един много критичен слушател попита как точно си го представям и откъде да се вземе материал за компостиране. Отговорих леко раздразнено:

– Няма как да минем съвсем без това. Да си отворим очите малко по-широко от преди, тогава ще видим повече материал, отколкото можем да преработим. Завчера пътувах през вашата долина и забелязах най-малко двайсет кубически метра нахвърляни отпадъци, които спокойно могат да се изкомпостират.

Но задаващият въпроси не мирясваше:

– Това ми се вижда множко. В края на краищата и ние имаме очи на главите си и аз не знам откъде може да се вземе нещо. Сериозно ли говорите?

– Напълно! Двайсет кубически метра! Хващам се на бас!

– Добре тогава. Утре след 17.30 отиваме и се хващаме за работа. Бихте ли ни придружили?

– Разбира се – отговорих аз прибързано и необмислено.

Тогава той се обърна към публиката и каза със заключителен тон и дяволита усмивка:

– Добре, всички чухте. След четири седмици, на следващото събрание, ще докладваме за акцията.

После с най-голямо спокойствие определи комисия, състояща се от председателя на овощарското сдружение, касиера, доайена и самия него. Беше сигурен, че става дума за огромно преувеличение.

На следващата сутрин в ранни зори пристъпих към бързи действия, защото наистина се бях ангажирал сериозно. Добре че сутрин в четири няма още голямо движение, защото при шофиране човек би трябвало повече да гледа пътя, а не толкова компостируемите отпадъци.

Не бях стигнал надалеч, когато забелязах по един черен път голям куп царевични стъбла, който отвътре беше влажен, иначе отдавна щяха да го изгорят. По-нататък имаше и купчина картофени листа от миналата година. После стигнах до площадката за строителни отпадъци. Там се виеше дим от стоварена кола развалено сено и аз поутъпках жарта. Това всичко беше годно за употреба.

Почнах да смятам в бележника си: два и половина кубика царевични стъбла, един кубик картофена шума, три кубика старо сено и един кубик от зеленчукови отпадъци, зелеви стъбла и зелени клони от под-

стриган жив плет. Както и да ги събирах, не можеха да излязат 20 кубически метра. Значи продължаваме търсенето. На края на гората в една дупка имаше почервеняла букова шума. Още един кубик!

Освен това, въпреки забраната, някой беше изхвърлил там джибри – останки от пресата за плодове в избата за производство на мъст. Още един кубик!

Освен материал, годен за компостиране, открих и нещо друго – че е много по-лесно да изиграеш пред голяма публика малко театър и ролята на непоколебимия, отколкото реално да събереш цели 20 кубически метра. ;)

В далечината се виждаше голямата фабрика за плодови сокове. Жалко, че сезонът още не беше започнал. По-разумно щеше да бъде да си спестя пътя до там, защото докато нямаше производство, нямаше и изгледи за успех. Но и без това вече бях тук. Тъй като нищо не ми струваше да хвърля един поглед, а и тъкмо се мярна бригадирът (беше станало междувременно седем часа), попитах го къде отиват всичките отпадъци от пресата при ежегодната преработка на стотиците вагони плодове.

– Ами да, това е проблем за нас. Веднъж един дойде да ги вземе и ги закара на нивите си. И там от плодовата киселина нищо не пораснало. Оттогава всичко си стои така. А сега общината ни прекрати договора за голямата ливада зад фабриката, където складирахме джибрите. Шефът се скъса да ругае, защото трябва да извика един багер и два камиона и до края на следващата седмица да опразним мястото. Само

да знаехме и къде да ги извозваме... Направих много съчувствена физиономия и казах, че искам да погледам купчината по-отблизо. За малко да попитам какво струва операцията с багера и да предложа да свършим работата на половин цена, но не исках да изсилвам нещата. Когато разгледах купчината (най малко 100 кубика джибри) , върху която беше пораснала плътна тревна покривка – от дупката, която изрових с ръце, се показа гарвановочерна компостна пръст. А в дълбочина, където джибрите още не бяха съвсем изгнили, беше почервеняло от дъждовни червеи. С мъка се сдържах. Ако бях сам, щях да викам до небето от радост. Върнах се с угрижено лице при бригадира и се съгласих колко е неприятно, че боклукът трябва да се изнася толкова спешно. От друго страна, трябва да се признае, че злополучната камара не допринася особено за разкрасяването на пейзажа. Но за да му протегна ръка в трудната ситуация, споделих че се намирам случайно в района, виждам една възможност за извозване и съм готов срещу един малък договор да откарам отпадъка на собствени разноски. Условието е, първо, никой да не ми се бърка, и второ, да бъда първият кандидат за останките от тази есен, ако плодовете не са били пръскани.

Човекът не вярваше на ушите си. Втурна се към шефа си и разпалено започна да му разправя, че се е появил някакъв, вероятно селски стопанин (и да се надяваме, че е с всичкия си), който твърди, че ще откара купчината безплатно, ако получи правото всяка година да идва и да взема отпадъците.

Шефът поклати глава. Не му се искаше просто така да повярва в уникалната сделка, защото много добре си спомняше какво беше станало предишния път. Със сигурност и сегашният тарикат щеше да го изостави, щом направи откритието до каква степен киселата субстанция се отразява зле на растежа на полето. Но все пак искаше да провери как стоят нещата с удивителното предложение и се появи лично. След като се увери, че коефициентът ми на интелигентност не е паднал чак до там под нормата, изведнъж се разбърза да сключва договора. Колко ли са се смели, след моето изчезване зад ъгъла, на толкова глупост, събрана на едно място. Но и на мен не ми беше по-лесно. Наложи се да спра на пътя и просто да се насмея на воля на това, че изобщо може да се случи подобно нещо. Бях открил истинска съкровищница! Приятно усещане беше да държа в ръце договора с фирмения печат и подписа на шефа. Иначе щях сериозно да се усъмня в реалността на току-що преживяното събитие.

Точно в 17.30 господата от овощарското сдружение се появиха. Тръгнахме на път. При всяка купчина с отпадъци скептикът си отбелязваше нещо с миниатюрни буквички върху един впечатляващо голям лист хартия. Очевидно малкото място, което заемаха бележките за дребните купчини, трябваше накрая да демонстрира колко сериозно съм сбъркал в преценката си и колко раздути и необосновани са били препоръките ми относно компостния материал, така че да се докаже категорично – идеята за земеделие с хумус е една илюзия.

Е, справедливостта изисква да призная, че сметките му бяха щедри, защото когато се озовахме пред огромния куп в гората, беше ги докарал до 12 кубика, а моите бяха 11 и половина.

– Малко не достига – каза той сухо.

– Още не сме стигнали края на долината – отвърнах аз още по-сухо. И ако беше по-наблюдателен, щеше да забележи палавото подсмихване в ъгълчето на устните ми.

Продължихме пътуването право към голямата купчина. Не се виждаше нищо друго освен трева. Последва разочарован въпрос:

– Какво означава това?

Открътих парче земя. Черният компост се откри пред очите ни. После представих и червеите. Господата бяха много учудени още при вида на черната маса, но сега направо зяпнаха, включително и скептикът. Дъждовни червеи в такива количества – за всички това беше истинска сензация. И докато те опознаваха чувството на удивление, аз – като победител в облога – имах достатъчно време да изследвам слисаните им физиономии.

На другия ден, малко след 18 часа, по главния път забръмчаха четири трактора с ремаркета. Отдалеч изглеждаше като транспортиране на въглища. При по-внимателно вглеждане човек можеше да види как товарът изчезва в овощното стопанство, където скъпоценната тъмна маса грижливо се трупа на пластове с много вар помежду им, вечер след вечер – почти цяла седмица. Излязоха общо 140 кубически метра. Разбира се, и това не мина без проблеми. Онези, които ни гледаха отдалече и се изказваха относно огромната ни глупост, след два дена промениха мнението си. Един се промъкнал през нощта, прокарал пръсти през ронливата, меко ухаеща пръст, и внезапно преодолял всякакви предразсъдъци и насмешки. Не, хората захванали се с тази работа едва ли са наивници, които жертват свободното си време за нищо и никакво. Също толкова бързо той осъзнал, че сега въпросът е да ги изпревари, преди да е изчезнала цялата планина от моравата. И така се стигна до там, че на третия ден към черната купчина потегли мълчалива процесия. Градинари, домакини, цветарки, дребни овощари и любители, собственици на парници. И как само прииждаха! С тракторчета, с конски каручки, с ведра и кофи. А един беше сложил на количката си направо четирите си сандъчета за цветя. Този с каручката беше извършителят на нощния шпионаж, който си беше спомнил как дядо му някога го съветвал:

– Гледай, Карл! Дърветата на съседа са наторени с пресен оборски тор, но ябълките му и листата им имат петна. А моите ги торя с компост и по тях няма да видиш петна. Обърни внимание на това и се учи! ...

След година нашите четирима превозвачи на джибри имаха прекрасен компост. Сместа от готов компост и полуизгнили джибри с много червеи беше допълнена с достатъчно вар и вода. За кратко време се получи чудесна пръст. Разпръснаха я под ябълковите дървета. Тъй като отсега нататък можеха да изоставят пръскането, там където никога преди не беше расла детелина, се появи гъста покривка от бяла детелина. След три години

ароматът на ябълките се промени. Знам това със сигурност, защото се случи следното.
Председателят на овощарското сдружение бил посадил преди 12 години осем дървета от сорта ренета. Но когато те достигнали плодоносна възраст, се оказало, че при покупката на младите фиданки от овощарското училище, сортът е бил сбъркан. Нямало друго обяснение. Това били псевдо ренети – сорт, който външно много наподобява истинските ренети, но по вкус няма нищо, ама нищо общо с тях. Разочарованието било огромно. Председателят на сдружението се радвал много на дръвчетата, защото когато бил малък, в градината на дядо му имало една ренета с рядко хубав аромат – любимата му ябълка. Щом си затворел очите и си спомнел за онези времена, сякаш отново усещал уханието ѝ. Тези тук, които сам бил посадил, всеотдайно и редовно ги бил торил и пръскал, като всеки път слагал малко повече от отровата за вредители, отколкото било указано на опаковката – само и само да ги предпази; тези ябълки, които бил отгледал с любов и усърдие, имали съвсем блудкав вкус. Отдавна щял да ги отсече, но все не му оставало време. На третата година след акцията с компоста и след пълния отказ от изкуствените торове и отровите, той ми подари няколко касети истински ренети – с разкошен аромат! Уханието от детството, от дядовата ренета, се беше вселило в неговите дървета и той с радост можеше да остави неговите любимци да си растат...

ВЪЗКРЕСЕНИЕТО – нова психология

Автор ВАКЛУШ ТОЛЕВ, www.vaklush.org

Осми април! Това е вярната исторически мистична Христова дата на Възкресението. Възкресението е най-великото Мирово тайнство, съхранило паметта на Откровението, че човекът е един зрим теогон. Следгробната властност на Христос го осветли като верова доктрина и реална даденост. Роди дързост и смирение, преобрази живота на човечеството и изведе нови добродетели – любов и жертва, свобода от смърт и безнадеждност. Затова в Новозаветието четем: „О, смърт, къде е жилото ти?" Възкресението в Духовната вълна на Мъдростта е надгробната властност на човека! Само човекът е свещен...

Възкресението е идея да създавате богове, а не благополучие!

Повече от 60 години твърдя, че истинската дата, а не ден, на Христовото Възкресение е 8 април. Преди години историци и теолози го потвърдиха, а сега вече този факт е публикуван и в "Хронологична енциклопедия на света" (том 3). С това не отричаме официалните празници и не отнемаме на никого боголюбивото моление, нито сваляме от иконостаса му образа, на който той отдава своето почитание. Но Истината е по-горе от всяко съображение, тя е по-горе от празника; тя е, която ни задължава като мистично живеене в историческата реалност да отпратим своето моление, да отдадем своята признателност и да направим усилия в Живия да сложим своята жива същност.

Възкръснал е всеки, който е изживял себе си като Христос!

Възкресението не е само празник! То не е битка за благополучие, Възкресението е вътрешна просветеност – как да родите чакащия във вас тревожен бог! Затова го наричам надгробна властност, победа на Духа над материята.

Възкресението е една нова идея, една нова психология на света. Психология, която дава основание да кажем, че човекът е един бог в развитие, че той е един зрим теогон; че човекът е в тази възможност, защото Христос рече много смело: *Аз и Отец сме едно!* Но Възкресението е не само психологията на човечеството, то е и Самокръщение, което безспорно Иисус Христос направи като образ, и това Самокръщение предстои на всеки, който като Син Човечески трябва да стане Син Божий, а оттам – в Лоното на Единосъщието.

На дванадесет години този Син Човечески сложи белега на Своето Служение: *Аз трябва да съм в онова, което принадлежи на Отца Ми!* С това определение Той трябваше да изходи Своя земен Път. И когато Го кръщават в реката Йордан, отварят се Небесата – Той излиза от Своя астрал; но когато идва моментът на

Самокръщението, с което създава психология на Възкресението – Той прави надгробна властност. Това е голямата тайна.

Самокръщението се извършва в гробницата! В гробницата Иисус (Който вече е Христос) не е кръстен от никого освен от Своята будност, освен от онова, което Неговият Сътворител рече – че не го създава само по образ, но и по подобие, като му дава Диханието Си. Това е възможността всеки да направи Възкресението – да събуди в себе си огнеността, вътрешния огън, чрез който може от гробницата да възкръсне и да стане надгробен властник.

Човек безспорно е в състояние да надкрачи гроба си! Достатъчно е Един да е дал знак, достатъчно е Един да е направил Възкресение, за да стои то в паметта на бъдните поколения, да стои в гена на всекиго – както законът на наследствеността дава на човека правото на възпроизводство в идеята да ражда богове. Така че победата над смъртта е страница от тази нова психология – Възкресението става култура на бъдещето!

Къде е сега психологията? Общоприето е, че човекът е грешник, общоприето е да има стена на плача и заслон на скръбта… Тук е волята ни, тук е посвещението, с което трябва наистина да се извърши преломност! Да дарим всичко що имаме, за да направим социалната си пътека изчистена в идея за Възкресение! Това направи Христос. За съжаление в Християнството няма да намерите тази тайна. Ще намерите социологизиране на съзнанието в подчинение на обред, а не нова социология – защото не е извършено вътрешното причастие...

Възкресението само за себе си е една реална мистерия, а го направиха само процесия. Тази реална мистерия дава една от най-великите тайни, която сега Учението Път на Мъдростта предостави – тайната чрез Човешката ни божественост да се възкресим в идеята на Божията човечност. Това е голямата връзка, която тепърва ще настъпи в психологията на човечеството. А личният път за Възкресението, за тази нова психология, безспорно ще бъде характеристиката Самокръщение от Сина Човечески в Син Божий, за да може след това да бъдем Единосъщни в Триликостта.

Възкресението е най-важният и последен акт на земната еволюция!

Възкресението е излив на енергии за освобождаване от плътта на планетата, то е вложената в човека възможност – да събира и пръска материята. Не е чудо, а феномен на одухотворената плът.

Възкресението е признанието,
че Бог наистина е у нас и ние наистина сме в Него!

Възкресението съхранява паметта на Откровенията!

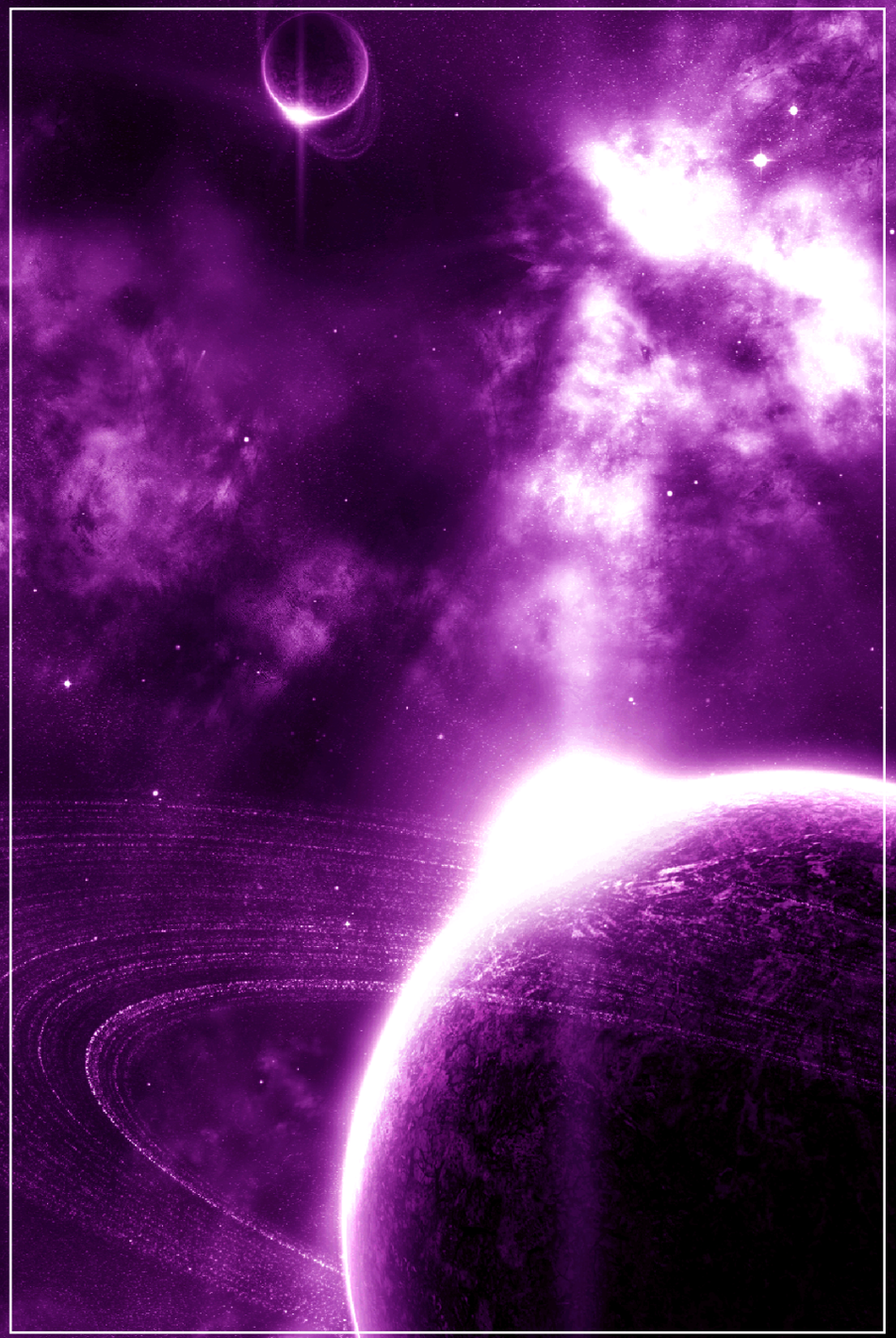

РИБИ

Няма по-голямо достойнство
от пробудената душевност!

Автор **ВАКЛУШ ТОЛЕВ**

Зодиакалните знаци се сменят, времето е безпощадно, но волята ни е по-устойчива от него. **Времето е неопределено, но ние го определяме. Затова съм казал: "Пестете енергията, а не времето."** То не може да бъде измерено в цялата еволюция, но енергиите, които са формирали съответните Учения като Духовни вълни или като културни Коренни духовни раси – те са знайни. И затова имаме енергията на първичното разбиране, имаме енергията на Правдата, енергията на Любовта, енергията на Мъдростта. Ще ни следват енергията на Истината, енергията на Свободата. Така че зодиакалният знак има своето законно право да влезе в действие, а не да се съобразява.

В символния знак на зодията Риби рибите са две. Значи те в себе си съдържат някаква диаметралност – ако едната плува наляво, другата плува надясно. Двете риби свидетелстват минало и чертаещо се бъдеще, пресича ги едно настояще. Едната риба плува наляво, а другата – надясно; или едната – напред, другата – назад. Какво е да плува една риба назад? Това е миналото. **А аз ви казвам: траурът по миналото трябва да спре! Една изживяна драматургия в живота на човека. И именно в зодията на рибите тя е посочена. Това са прощалните моменти, които човечеството трябва да се научи да изживява. Тази драматургия със сцената на разлъката би трябвало да изживее всеки. И така освободен, да направи стъпка в онова, което го чака – в бъдещето.** Когато сме в този зодиакален знак трябва да извършим една борба срещу традицията, срещу статиката, срещу онзи неизживян копнеж по траурното минало. То е минало, което тъй или иначе можем да разгледаме като траурно, защото траур е, когато се прощаваме със своите близки. То не значи отрицание, а прощаване с нещо, с което сме съжителствували – нещо, с което трябва да се разделим. Това наистина има своето основание, да поспрем пред бариерите преди да сме преминали и преди плавната вълна да е отнесла част от нашите дни напред – да погледнем онова, което сме минали.

Основното, което трябва в този зодиакален знак да знаем, това е неговото присъствие в особената среда, в която се осъществява и без която не може да се развива – водата. **А за мен водата е астралният образ на**

светлината. Следователно в този зодиакален цикъл трябва да живеем с една светлина в астрала си. Чрез астралната енергия ние изявяваме своята биология. Тя е, която ни държи в живот. Затова, когато свърши резервоарът й у нас, ние просто биологически просъществуваме само няколко дни, благодарение на етерния двойник. "Кранчето" на астрала като се завърти, оттам нататък биологизираме (или живеем етерно) само три дни. И оттук е идеята за мнимата смърт, когато някои се връщат. Може в тази троица да се завърне астрална енергия. А нека кажем и нещо друго – да стане смяна на съзнание, да стане смяна на духовна единица. Така дори някои от Далай ламите са откривани.

В астрала ние също така ще срещнем своето минало. Там са акашиевите анали, но не бива там да заспиваме. А безспорно, този зодиакален знак е подвижен (не мога да си представя риба, която е неподвижна). Ведно с това Рибата има основно присъствие в най-ниското поле от вертикалната структура на Вселената. Казвам най-ниско не в смисъл на духовност, а като полето, което свидетелства за долния свят, защото има и един среден свят, има и един Върховен висш свят. И ето: светът на водите – светът на Рибата; светът на земята – светът на животинското царство; светът на въздуха – светът на птицата, на мисленето и Духа. И така, в този вертикален стълб Рибите се намират в царството на водата. Какво значи това? Както казах – подвижност. Затова в цикъла ще

имаме своята мобилност в астрала, макар че вече сме минали стадия си на риби като развитие и сме в стадия на човека. Разбира се че ще трябва да бъдем подвижни във всичките си царства. Но онова, което ни мие – астралната светлина, ще трябва да я ползваме и тогава да разгърнем това, което те са загатнали – крилете. Всяка риба си има перки, което е свидетелство за вложените криле, след това осъществени от птицата. **Значи астралът е възможното изходно поле за летеж, т.е. това е една площадка, от която можем да се възземаме.** В същото време Рибите слагат началото на зараждащите се бели дробове, но те още дишат с хриле. Следователно, техният елемент си остава водата (не и въздухът), но в тях е вложена тенденцията да се освобождават постепенно, за да си изградят това, което в света на животното, в света на човека се нарича бял дроб, дихателен апарат. Затова в този цикъл трябва да работим във всички дадености – в полето на водата, в полето на земята, в полето на въздуха.

Двойнствеността на Рибите ни показва два различни пътя. Единият, който трябва да я заведе в еволюцията до земята и другият, който трябва да я изведе към Небето, т.е. в другото царство – ума. Затова тя е хранена от две различни трапези – на Нептун и на Юпитер. Това са планетите, които покровителстват тази зодия; това са енергиите, които я мотивират към действие на царственост, устойчивост и на въображение (в т.нар. Нептунова тайна, която още присъства в нашата земя). Така че тези сили в този зодиакален знак са присъствени и ние трябва да се осъществяваме като търсим хармонията. Защото рибите са разделени, но символният им знак има една лента в средата, която ги събира. **Логично е, че астралът събира ума и земята. И това трябва в едно деяние, което имаме да извършим – да намерим тази чертичка, която свързва, за да се изявим в своето земно битие и в своята мисловност. Така че хората, които са в тази зодия, имат в себе си едно преимущество – те могат да преценяват колко да престоят на Земята и колко в Небето (не като космическо напускане, а като мисловна дейност).**

Ето защо в основния елемент, който сам за себе си носи всичко това, което наричаме астрална светлина – водата, е започнал животът. Следователно, трябва да работим в този зодиакален знак с принципа на Живота. А той има своите йерархии – живот като изграждане на нашето тяло, живот като удовлетворяване на нашата мисъл, живот като присъствие в духовността, живот като осъществяване на Божиите принципи и Божието учение. Там – във водата, т.е. там – в астрала, зачева съвършенството ни. С какво? С противоречието "зло и добро"; с Ева, която имаше дързостта да вземе ябълката – принципа на познанието. **Полярността в Рибата (двете) идва точно когато идеята за познанието на добро и зло, диаметралността на Дух и материя, са били вече познати като изворни начала на духовен**

и материален живот, изхождащ от един и същ извор на Несвършимото. Полярността трябва да се схване в целостта – Космичната разумност, а не във формите, в които човек може да я приеме. Защо му е дадена в тези форми? Защото това е, което той в даден етап на своята йерархия може да усвои, а с оглед на усвояването – това може да приложи. **Усвоеното, ако не бъде приложено, вие не мотивирате вибрацията за развитие. Защото вятърът може да си отмине и ако не оплоди цвета, дървото е без плодове. Така че всяка Духовна вълна или всяко религиозно съзнание има тази тенденция – оплодителност. И тук Рибите са най-добрият символен знак.**

Всичко е станало във водата. Оттам всяка заченка се доусъвършенства и всеки орган загатнат, става вече деятелен – функцията му е там сложена. И затова рибите са символ на плодоносието. Плодоносието, защото те са пълни със себераждащото се. Там е вложено всичкото семе и затова в древните митологии фалосът е бил изобразяван с риба. Затова в древните митологии Земята е на една голяма канара, която е на гърба на Големия бик, а този бик стои върху Голямата риба.

Много митове са свързани с рибите. Много по-голяма е пазвата на този зодиакален знак от това, което ще ви кажа. Астрологията ще я намерите във Вавилон, ще я намерите в Асирия, ще я намерите в Египет. Общо взето, тя предшества с хилядолетия нашата цивилизация. Там Тайната наука е била много добре владяна и много прилежно прилагана. **В Асиро-Вавилония една от основните богини е била Ищар – богиня на плодородието. Културният й център е бил град Ниневия – цветущ и хубав. А Ниневия буквално преведено значи "Дом на рибите". Какво значи това само за себе си? Че този град е изграден под зодиакалния знак на Рибите, щом е "Дом на рибите". И там всеки е имал възможността да бъде нахранен щедро, защото самият град е бил под покровителството на астралните сили.** Те са били много реални тогава, защото възможността дори експериментално да ги демонстрират е била лесно прилагана от посветените маги на тези науки. Така че Ниневия буквално е "Дом на рибата", както рожденият град на Христос буквално значи "Дом на хляба". И той – Витлеем, наистина даде хляба, хляба не само на причастието, а хляба на една нова религия. Нищо не е вън от духовната характеристика на един град, на една държава, на една личност. Името на една личност е кълн за предназначение и осъществяване. Така е и за всяко селище.

Рибата е била и първият символен знак на християните – катакомбите са пълни с рибния знак. При пренасянето на знания помежду християнските общности (когато са имали дълбокия си нелегален живот) единственият верен знак за доверителност е рибата – "ихтис". "Ихтис" на старогръцки означава Иисус Христос, Божий Син, Спасител. **Още в най-далечните**

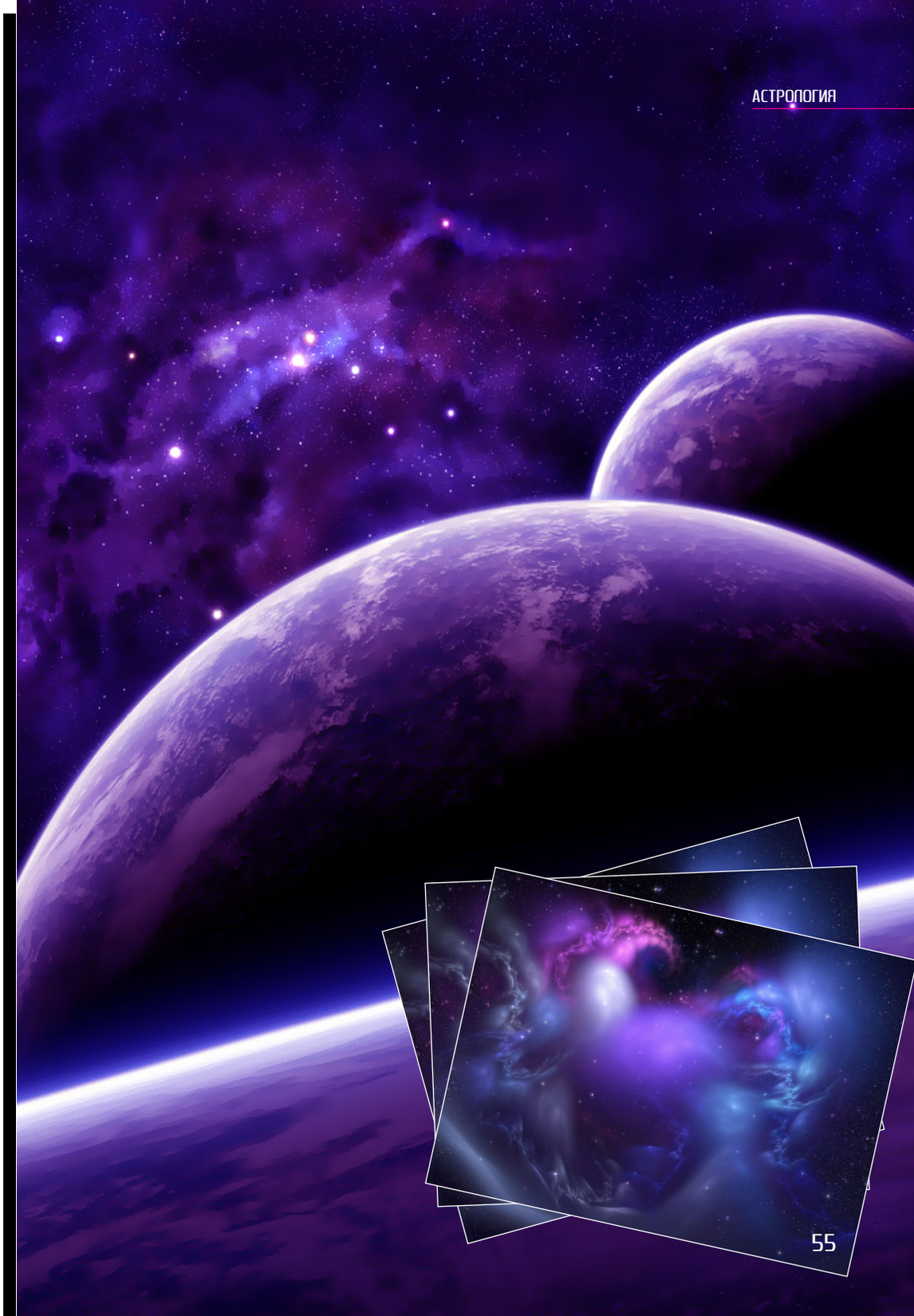

познатиоставени знаци на известни религии ни се свидетелства, че тя е символен и сакрален знак. Например в Талмуда. Самата дума "месия", която по тяхному е "даг", буквално значи "риба". Така че всичко, каквото могат те да обозначат с това същество, е изразявало един мистичен и сакрален извор на живот. Това е било ихтисът – рибата. С рибата си служи Християнството в своята не само паролна дейност, а и в своите сакрални тайнства. Знаете, че с пет хляба и две риби Христос нахранил 5000 души. Ето как астралът е енергията за нашето битие; нашата телесна сила идва от астралната енергия. И безспорно, когато им дава една астрална трапеза, те ще бъдат наситени. Всеки атом от астралната енергия е достатъчен да насити хиляди хора и мисля, че фигурата е великолепно казана.

Всеки зодиакален знак пада под опеката и самият той въздейства върху съответни планети, и така си сътрудничат. Взаимността на зодиакалния знак със съответните планети е нещо, което можем да наречем взаимност между тяло и душа. Енергиите на планетите и на зодиакалния знак и личното ни присъствие създават това, което наричаме усвоено, приложно и отговорно осветено действие. В такава взаимност са Рибите и Юпитер, Рибите и Нептун. Юпитер изразява различни тенденции в живота и на други зодиаци. Макар да изразява различни тенденции, когато е в различни зодиакални знаци, в цялост винаги ще има една своя призната

служба или действие, една официална дреха. Това е ръководното начало, това е жизнерадостта, великодушието, праведността, добротата, това е една любов към природата. **Животът като астралност е един родител на природата и не може да няма най-вече този зодиакален знак едно благоразположение към света, който го заобикаля, света който е неговата истинска среда.** Но ще кажем – той по-скоро има осезанието, но няма съзнанието за този контакт. Това, което създава битието чрез различните си йерархии на усещане и осъществяване на живота, има своего рода съзнание. Съзнанието на зодиакалния знак Риби, сетивото за света – това е обонянието, осезанието. С това те се ориентират.

Ведно с това Рибите носят и интуицията, а имат като отрицание горделивост, имат избухливост. Те крият също така едно качество, което се нарича честолюбие; едно качество, което се нарича суетност; едно качество, което се нарича егоизъм – това са наши характеристики. Защото ако кажем, че разкрасата, хубостта на червеноперките е израз на суетност, тя е, защото природата иска да ни ги представи все по-съвършени в естетическото ни усещане, за да не ги унищожаваме. И вие знаете приказката за рибката, която говори именно за великодушие – ако я пуснете, тя ще извърши за вас едно голямо дело, тя ще ви даде една голяма обич. Тя ще ви върне двойно от това, което можете да вземете от нея. И знаете за бисера, който носи в себе си, стига да бъде пусната. Вижте как е вложен един от най-великите закони на еволюцията – законът за оцеляването. Обещанието, което дава срещу това да оцелее, е да даде благодат на този, който е проявил великодушие към нея. Значи още из дълбините на океана започват да класят добродетели, може да ги наречем инстинкти, както искате, но класят добродетели на живота, които свидетелстват за Сътворителя си. **И един от най-безспорните и най-богатите изрази на тази ценност, на тези добродетели е, че Рибата свидетелства за Възкресението. Тя съхранява атома на възраждането, атома на Възкресението. Рибата е символен знак на гроба на земята – тя е символен знак с утробата си, която свидетелства като илюстрация за гроб.** Христос си служи с рибата за сравнение, когато Го питат за Възкресението. Той казва: *Както Йона беше в утробата китова три дни и три нощи, тъй и Син Човеческий ще бъде в сърцето на земята три дни и три нощи.* (Матея 12:40) Тези три дни в гроба, в ковчега на мълчанието като посвещение, ще ги намерите във всички храмове на посвещение, най-вече в египетските. **Ведно с тази тайна на Възкресението три дни е и великото значение на рибата – три дни мълчание.** Рибата е знак на мълчание. Хората много опростено казват "мълчи като риба". Значи взет е знакът, за да се обозначи едно поведение, което в същината си крие една велика добродетел – това е мълчанието три дни. **Три дни, за да бъде готов, за да бъде заведен иницираният пред статуята на Изида,**

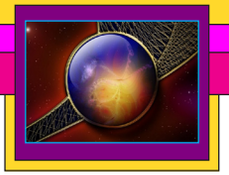

Йона да излезе да пророкува, а Христос да каже, че е възкръснал и да посети Своите Си. Това е в тяхното битие.

Зодиакалният знак Риби е и под въздействието на Нептун. Това е далечната планета с по-особени въздействия върху по-другия пласт от нашите възможности. Това е вече медиумството, това е ясновидството, а от другата страна – капризът, пиянството, борбата между контрастите. **Виждате каква диаграма: будност духовна (медиумство, ясновидство) и пиянство. Контрасти! Те не се отричат и една голяма част от хората, когато по йерархията на посвещението си, по подготовката на вътрешното си събуждане и усвояване на известни добродетели не получат тези дарове, прибягват към пиянството, което омаломощава физиката и дава на етерния двойник по-пряко присъствие, поблизко изявяване понякога и на нисшите астрални полета.**

Някога виното е било употребено като обратен знак – да спрем съзнанието си за отвъдността, за да сме реални. Това го правят с Ной. Ной, който трябваше от едната Културна раса да пренесе в другата и да сложи началото, живееше в по-реално присъствие в отвъдността, отколкото на земята. Ето защо след потопа какво направи – той се напи и заспа гол. (Пак тезата за голия. Знаете кога се виждат Адам и Ева голи – телесно голи.) Напива се и е гол, и синовете му засрамени покриват срамотиите. Това в окултния смисъл е слизането от духовността, за да стане реалност в полето на физиката. А след това вече с вековете и хилядолетията започва възлизането. Когато нашата съзнателна духовност не може да пробие завесата на физическото ни битие, за да получи даровете, както е казано, на ясновидството, на медиумството – обратният процес пак е да упоим физиката, за да влезем в другото поле. И тази контраверсност тук е дадена. Ето я – едната риба нагоре, другата надолу; едната наляво, другата надясно.

Това е Риби. Мълчание, посветеност, каприз, конфликтност, любов към природата, добролюбие, защото тъй или иначе те се хранят от астрала.

Основното, което рибата като зодиакален знак носи, това е "Аз се надявам", а не "Аз съм убеден" както Козирога, когато знае, че ще изкачи пътя. **Затова при тях има твърде много срамежливост и известна плахост. И затова понякога имат изригвания, понякога имат ледна дреха. Значи какво трябва да прави човек, който попада в този зодиакален знак? Да работи върху личността си, да надделее съмнението си и да извика инициативност, която му дава и самодеятелност.** Трябва да се работи. Колкото и да е властен, зодиакалният знак е победим. **Факт е, че в едно бъдеще човек може да се роди в друг зодиакален знак, защото трябва да се изгради във всичкото. Той трябва да стане посветен и в който и зодиакален знак да дойде, не знакът да влияе върху неговата психика и живот, а просто да му е определено само в кое време какво трябва да свърши.** Защото в известни националности, етнически групи, в известни културни пътища той може да служи и да върши своето, без да е подвластен. Значи трябва да извървим еволюцията си, за да не бъдем подчинени, а да служим на съответните необходимости.

Щастливият ден на Рибите е понеделник – ден на безплътните духове. Както казах, споменът за миналото е много валиден, но това никак не значи, че другата тяхна половинка няма да пътува към предназначението. **Липсата на убеденост ще бъде подпомогната от кръга, в който се живее. За да надмогнат себеограничеността си чрез себеинициативността си, е една необходимост да живеят в колективна духовност.** И тогава, когато имат достатъчно вече дадености (медиумизъм, ясновидство) – да ги приложат, за да победят Юпитер, когато ги е лишил от самодеятелност. Ето една малка награда, с която могат да добият социален и личен кураж за духовна смелост.

Един от аспектите на този зодиакален знак под властта на Нептун е гениалността. Това трябва да е достатъчно, за да се лишат от липсата на самодеятелност и въпреки всичко в едно приглушено смирение да бъдат забелязани техните гениалности. А когато не се упражни достатъчно овладяно въображението, то може да премине в маниакалност.

Техният хубав скъпоценен камък това е сапфирът, който е символ на целомъдрие. Значи те носят една черта от тези, които са минали през монашество – целомъдрието.

Макар и като воден знак, Рибите имат особена обич към пауна и към слона. Логично е да имат обич към пауна, защото това е една себична разкраса, една естетическа удовлетвореност. А **тяхното потиснато чувство и липсата на самодеятелност и самоинициативност имат нужда както да се удовлетворят, така и да се разбудят в преклонение към нещо, което е изумително показно. Защото и слонът е показен – той е достатъчно видим.**

Със съкращения по сп. НУР 2/93.

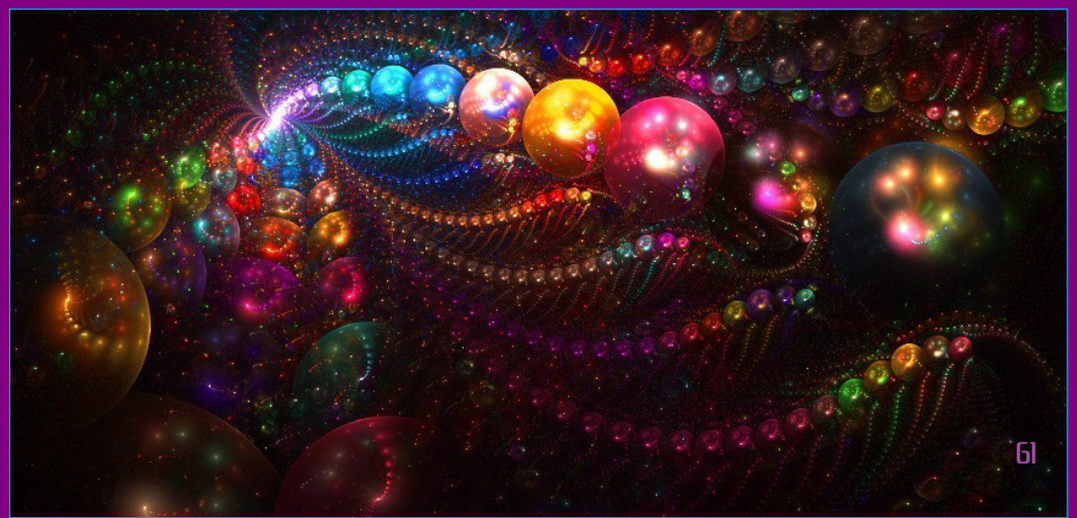

Рибите носят една събудена отговорност и едно неизбежно задължение – да се осъществи Пътят!

С ТОПЛИНА И
ГРАВИТАЦИЯ
ДО
“ХИМАЛАИТЕ”
Стъклените красоти
на Дейл Чихули

Много красиви неща съм виждала изработени от стъкло – в разноцветни и разнообразни форми, но нещо в такива мащаби, с подобно богатство от преливки и линии, като стъклените красоти на Дейл Чихули, наистина поразява. Особено характерна за изкуството му е връзката с природата, подчертана не само в стъклените цветя и чудати "растения", но и с начина на представяне. Не случайно той е сред най-известните имена в бранша. С помощта на своите ученици, Чихули организира многобройни и импозантни инсталации в ботанически градини, паркове или просто открити места по цял свят. Още в ранните си години на творчески изяви, започва да освобождава произведенията си от изолираната среда на музейната стоянка. А сред първите награди, които получава, е за вплитане на стъкло в тъкан през 1964 г.

Дейл Чихули е роден на 20 септ. 1941г. в Такома, САЩ. Отрано проличава, че интериорният дизайн, аранжирането и изобщо приложните изкуства го влекат. През 1961-ва се научава да топи и обработва стъкло. Следват години на експериментиране в собствено сутеренно ателие, като Дейл започва именно с вплитането на стъкло в тъкани. Пътува много (първо се отправя към Флоренция, после скита из Средния изток, по-късно стига до Ленинград, многократно посещава Ирландия, работил е и в Баден – Австрия...), за да види къде какво се прави и да почерпи опит, а и вдъхновение.

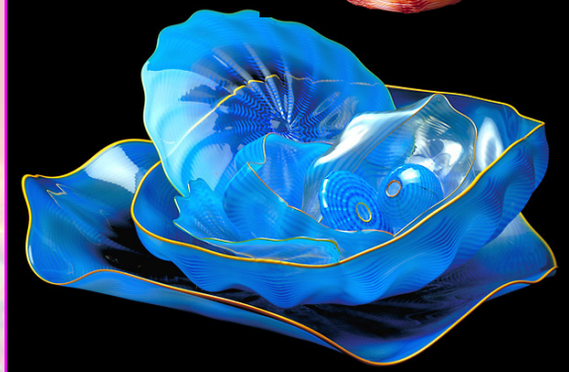

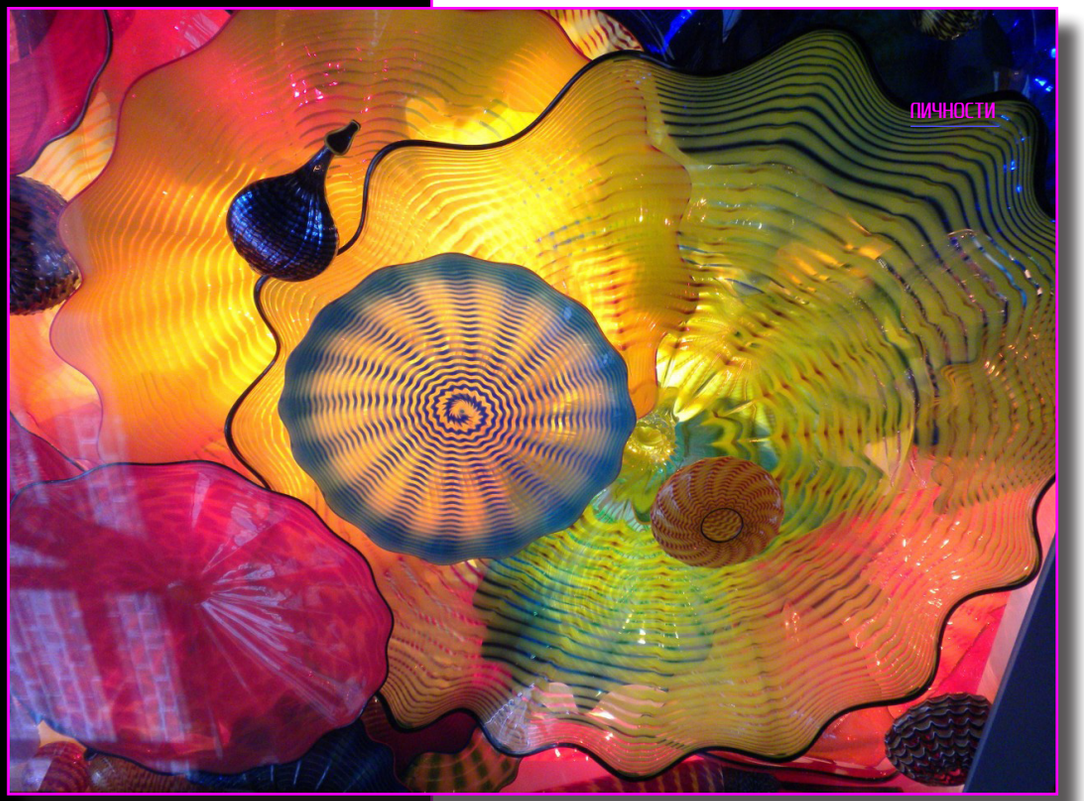

Завършва интериорен дизайн във Вашингтонския университет през 1965г. и стремително набира скорост в издухването на стъкло. Посещава най-добрите курсове в страната си, запознава се с историята на този занаят, с имената в него. Композира издълженитe си и близки до формите в природата свои произведения в простички инсталации и печели не един художествен конкурс в няколко различни щата още същата година.

Продължава напред като експериментира и изучава смесването на стъклото с други материали. Дава простор и свобода на въображението си, ползвайки дори натурален неон, също аргон, а по-късно и ледени блокове. През 1968г. става първият американски стъклар, който приемат в престижната фабрика Венини на остров Мурано в Италия – островът, станал център на стъкларството през средните векове и славещ се с качеството на школата и продукцията си дори и днес. Изобщо, както е многообразно творчеството на Чихули, така пъстра е и биографията му.

Започва да води преподавателски курсове от следващата – ’69 година. ’77-ма пък е ознаменувана с прекрасната серия Кошнички, за които Чихули споделя:

“Видях едни красиви индиански кошнички при Държавното историческо дружество в Такома и бях поразен от грацията на техните извити и вгънати форми. Исках да уловя това в стъкло. Пробивът за мен бе осъзнаването, че топлината и гравитацията са инструментите за постигането на тези форми.”

Не по-малко възхитителна е и серията му Икебана, при излагането сред природа на която дори птичките остават объркани. :)
А още едно нещо, което отличава стила му, както вече вероятно сте забелязали, е вкусът и усетът му към цветовете. Той просто рисува със стъклото. През 1979г., след инцидент по време на бодисърфинг, при който изкълчва рамото си, започва и действително да рисува идеите си, за да ги предаде на помощниците си. В този аспект майсторът споделя по различни поводи:
"~ Рисунките трябва да се правят с освобождаваща енергия. Веднъж някой ми каза, че хората стават художници, тъй като притежават специфична енергия за освобождаване, и това ми прозвуча достоверно.
~ Рисуването е пластичен процес, както и издухването на стъкло е.
~ Не мога да разбера хората, които казват, че не харесват някой определен цвят. Как е възможно да има на земята цвят, който да не харесваш?
~ Рисуването наистина ми помага да обмислям нещата."
И така нататък.
Много може да се говори за разнообразните проекти и хрумвания на Чихули. Сред тях е възникналата спонтанно в разговор с приятел идея да се направи Музей на стъклото в родния му град Такома. Тя се реализира през 1992г. с характерния за него впечатляващ и внушителен стил. До музея се стига по Стъкления мост на Чихули, както е наречен – едно истинско съвременно чудо на красотата, за което Дейл обяснява:

“Мостът е вратата, която посреща пристигащите в Такома хора. Искахме нещо уникално в света, нещо изпълнено с цвят и предлагащо радост както денем, така и нощем за преминаващите.”

Изобщо, трудно е дори да се изреди създаденото от именития стъкловезец (ако мога така да го нарека), а какво остава да се опознаят в детайл неповторимо изваяните и нескончаемо безчетни стъклени красоти на майстора с готически дух Дейл Чихули!

Подготвил РАДИЦА БЛАГОВЕСТОВА

Дейл Чихули

ОБЕЩАНИЕТО – ДА ЖИВЕЕШ

Китай, 2005

The Promise / Обещанието

Ти* не трябва да умираш, ти трябва да живееш.

~ из филма

Автор РАЛИЦА БЛАГОВЕСТОВА

Наистина не зная как успяват, но засега си остават ненадминати китайците по изумяваща сетивата красота и нежност на визията във филмите си. А в случаят и сюжетът е... определено "различен". Ние може все още и да не сме дорасли да се отворим отново за *"изгубения" си някога полет*, но киното усилено ни изтласква с все по-осезаемо въздействащо внушение в тази посока. Името този път е

Режисьор: Чен Кайге
Сценарий: Чен Кайге, Джанг Тан
В ролите: Джанг Донг–Гун, Хироюки Санада, Сисилия Чеунг, Николас Це

* Визира се момичето (принцесата) Кинченг – символ на човешката душа.

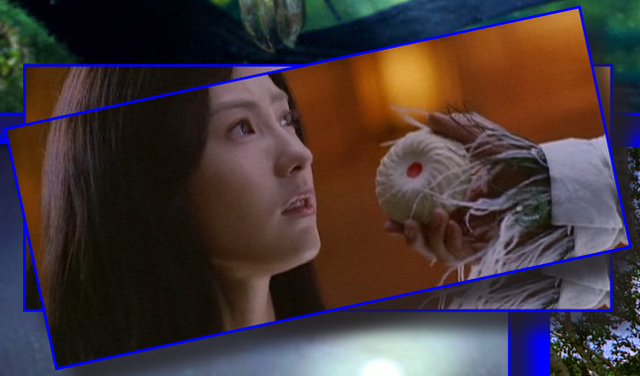

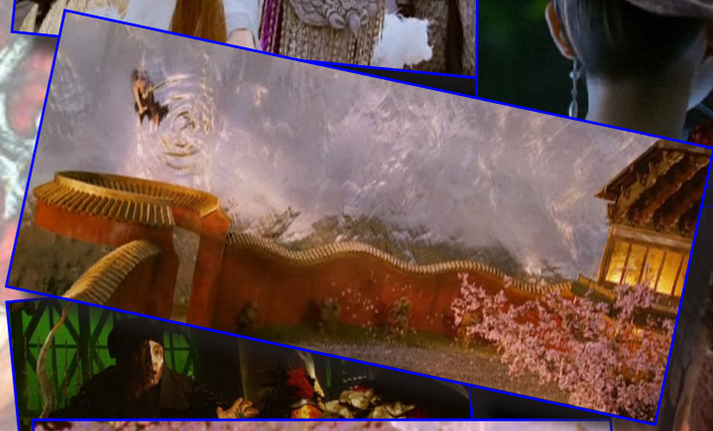

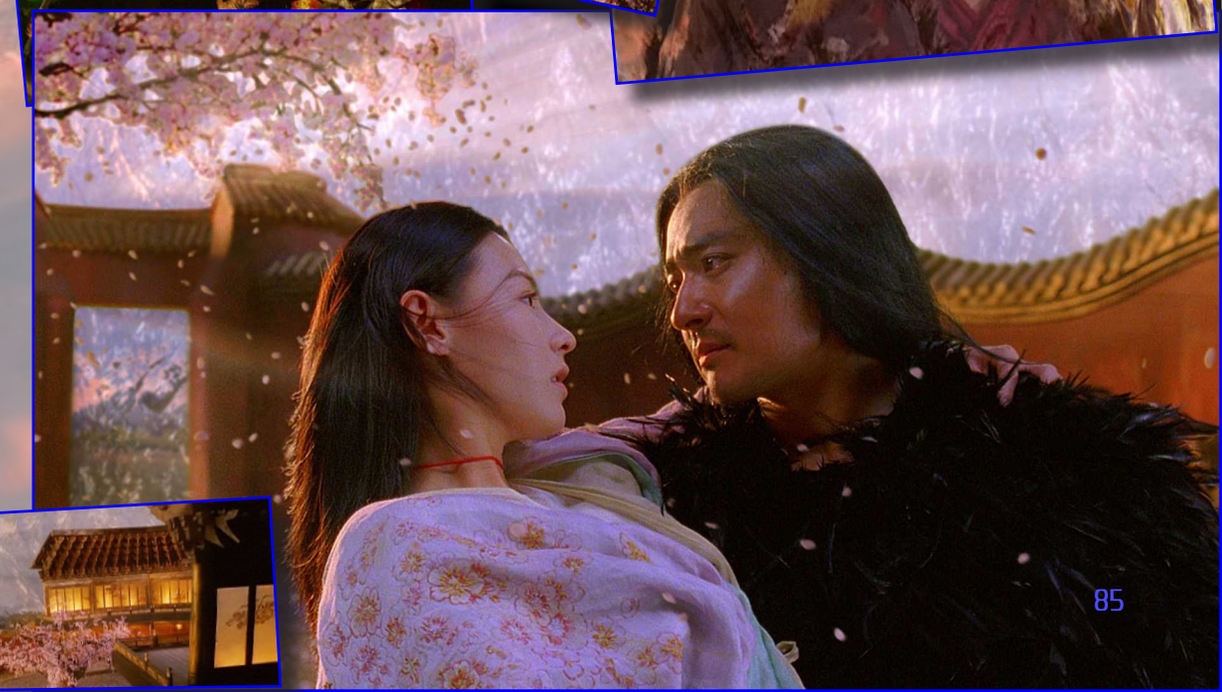

именно “Обещанието” на Чен Кайге. Не бих могла да го сравня с “Герой” – друго е излъчването. По-скоро с “Кунг фу тупаници” може да се направи връзка, защото някои от сцените имат почти усмихваща преекспонираност на “човешките възможности”. Само че “Кунг фу тупаници” си е нарочно забавна (и определено възхитително виртуозна визуално) сатира. Такъв си е там по начало самият тон и сюжет. В “Обещанието” обаче всичко е сериозно. Е почти, хайде. Но даже и когато те усмихва с ударни демонстрации и забавно-иронични детайли, то е някак “извън темата” и по-скоро за свежест, за лекота. А самата тема е – за житейския избор, за вярата... Доста оригинално поднесена сюжетно наистина. И със страхотни картинно-психологически преходи и илюстрации – как иначе – при това!

Но може би най-съществения белег на този пореден китайски шедьовър е, че съчетава много балансирано – наистина майсторски – забавно-ироничното с утвърждаващо-патетичното. В крайна сметка оставаме трогнати – дори от скепсиса и болката на главния анти-герой, но най-вече от мълчаливата преданост и вътрешна сила на надбягващия времето, променящия съдбата и неподвластен на земната гравитация – *възвърнал спомена за произхода си* – жител на страната на доверието и чистотата.

Да бе днес сред нас големият елизабетински драматург Кристофър Марлоу с неговия свръхчовешки “Тамерлан Велики”, сигурно щеше да... разпознае във филма и нещо от трепетите на своето творчество и душа. Или поне на мен ми навява асоциации.

Като че ли в основата на цялото изградено светоусещане са именно символиките, въплътени в отделните герои като нагледни образи. ТЯ (красивата и надменна принцеса) е душата, разкъсвана между своята земна и небесна природа; ТОЙ (слугата, без показност владеещ висши сили и качества) е определено духът – неизменно верен на всичко и всички, вечно спасяващ (извеждащ), всеопрощаващ и всеотдаен без нищо да иска в замяна; имаме си и един зав-ръщащ се блуден син (горделивият, и допреди срещата с НЕЯ не познаващ любовта, генерал) – образ на изкушената заземена душевност; също един объркан, самоотравящ се в завистта си и самосъжаляващ се ум (агресивният престолонаследник на Кралството)...

А главната завръзка е приетото от едно отчайващо бедно момиченце (борещо се за залъче хляб, което да занесе на умиращата си майка!) обещание на богинята-съдба за богатство и власт – при условие, че обикне ли някога мъж, радостта й с него ще бъде кратка. И това не би могло да се промени никога, освен ако времето не се върне обратно, зимата не смени пролетта и мъртвият не намери отново път към живота. И над всичко е... караща ни да затаим дъх (понякога и да се разсмеем) красота, оригиналност и въздействие на картините.

БЛАГОДЕТЕЛ НА ЧОВЕЧЕСТВОТО

екология и футуризъм в технологиите на Бъкминстър Фулър

за Ентусиаст и Wikipedia
подготвил РАЛИЦА БЛАГОВЕСТОВА

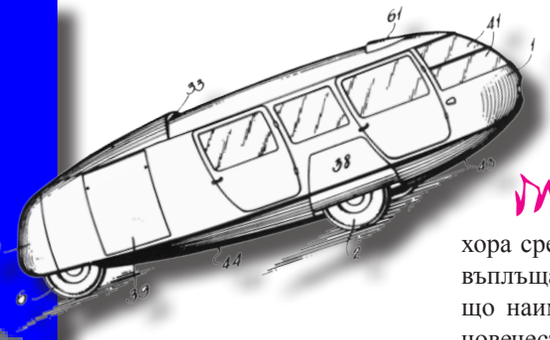

Където и да очертая кръг, аз веднага пожелавам да изляза извън границите му.

Никога не променяш нещата като се бориш със съществуващата реалност. За да промениш нещо, създай нов модел, който прави стария вече негоден.

Когато работя върху един проблем, аз никога не мисля за красотата – мисля само как да реша проблема. Но когато свърша, ако решението не е красиво, осъзнавам, че то е погрешно.

Ако цялото богатство на света беше разпределено по равно между всички хора, то всеки от нас щеше да е милионер.

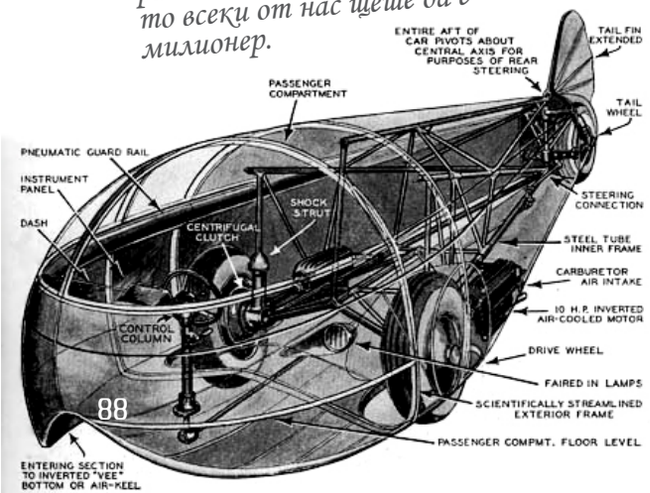

БЪКИ ФУЛЪР

the planet's friendly genius

12 юли 1895 – 1 юли 1983

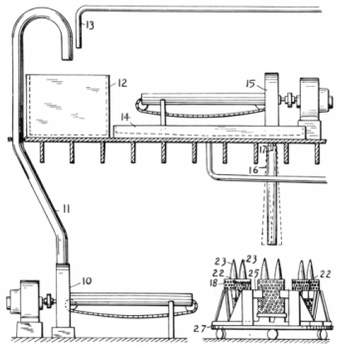

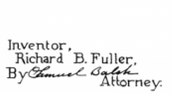

Ако цялото богатство на света беше разпределено по равно между всички хора, то всеки от нас щеше да е милионер.

Макар и рядко, намират се хора сред нас, които напълно и реално въплъщават едно такова олицетворяващо наименование като "благодетел на човечеството", както спонтанно назовах за себе си (от малкото, което бях дочула за него) визионерът-практик Ричард Бъкминстър Фулър (или просто Бъки). Когато реших да науча повече за този вече привлякъл вниманието ми специален човек, без да се учудвам открих, че е запазено и ползвано за него прозвището 'the planet's friendly genius' – в превод нещо доста близко по смисъл.

Кой е Бъки Фулър?

Ричард Бъкминстър Фулър е американски **инженер-конструктор, архитект, изобретател с над 2000 патента**, иноватор, **поет, лектор и автор** на множество публикации, **на близо 30 книги**, редактор и издател на собственото списание *Shelter* (1930-33), с което **възражда и популяризира** гръцката дума **"екология", а най-вече дава трибуна на идеята на живота си за развитието на "Вникваща и предвидливо проектираща наука"** (*Comprehensive Anticipatory Design Science*). Наука, която да работи за изпреварването и решаването на основните общочовешки проблеми с помощта на иновативни технологии, осигуряващи "повече и повече за живота на всеки с все по-малко средства". **В крайна сметка Фулър е практичен философ, демонстриращ идеите си в изобретения, наричани от него "артифакти". Някои са доведени до прототипи; други са само на чертеж... но всички те са технически изпълними.** Той е изобретателят на така наречените Функционална къща и Функционална кола (Dymaxion е оригиналният термин, въведен от Фулър и нямащ точно съответствие в българския език); създателят на Геодезичния купол; утвърдителят на дисциплината Синергетика (Геометрия на Мисленето) в математиката... Бил е също консултант на държавни и частни

Фулър в собствения му Геодезичен купол-дом.

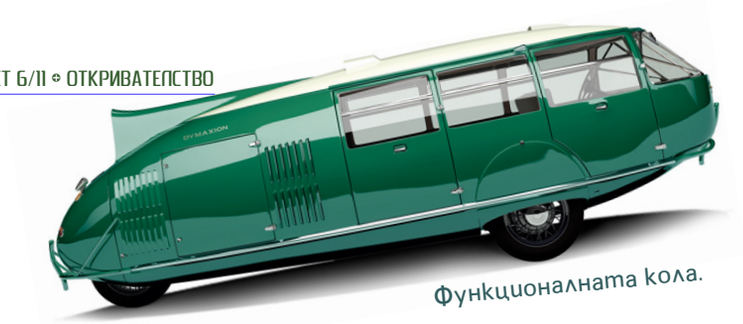

Функционалната кола.

агенции, съветник на широк кръг от интелектуалци и политици.

Сам определя себе си като саможивец, неспособен да се нагажда към обществени порядки. И въпреки че посмъртно е признат за един от най-изтъкнатите американски мислители на 20 век, а някои още приживе са го определяли като най-великият жив гений на индустриално-техническата приложност в строителството, то други са го наричали не на шега "откачалник". Етикетът идва заради нестандартните му конструкции като **летящи къщи, бани без вода** (полза се ок. 1 л за 10 минути къпане), **плаващи градове**, странно сгъващи се карти, а също и заради измислянето или популяризирането на наименования от рода на споменатото по-горе "димаксион" (***dymaxion*** – от думите *dynamic* = динамичен, *maximum* = максимално + *ion* = йон, дребна частица – **изразител на концепцията му за максимална ефективност с минимум средства**; най-близко по значение до "функционален"), също "тенсегрити сфери" (***tensegrity*** – от *tension* = обтягане, *integrity* = цялостност; **терминът е зает впоследствие от Карлос Кастанеда като съвършен израз на движещите сили в магическите движения**), ефимерализация" (***ephemeralization*** – влаганият смисъл е **"олекотяване" на видимото за сметка на "невидими", "фини" компоненти**), "октетна подпора", "синергетика" и т.н.

Неуморен просветен деец, в напреднала възраст той завежда дълги години катедра в университета на Южен Илинойс (1959 – 1975), като изнася същевременно множество публични лекции из цялата страна (за 1970 г. са почти 100), а през 1962 става професор по поезия в Харвардския университет.

Онова, което извежда и категорично определя неговия път, белязвайки ярко личния му образ, е съкрушителното стечение на обстоятелствата през мрачната за 32 годишният изобретател 1927 година. Седем години по-рано, съвместно със свекър си, той създава фирма за леки строителни конструкции, която в крайна сметка фалира, пропилявайки вложения на не един негов приятел. Така през 1927-ма, оказал се банкрутирал, безработен и по принуда живеещ в евтино жилище с лоши за здравето условия, довело до трагичната загубва на малката му дъщеричка Александра 5 години по-рано (разболяла се от менингит), Бъки (вече пропил се) сега стига дори до мисълта за самоубийство. **Готви се да се удави в езерото Мичиган, но в последния момент решава вместо да се погуби физически, да убие егото в себе си и да посвети живота си насетне в служба на човечеството.** Това и прави – до сетния си ден, отивайки си от нашия свят на преклонната 87 годишна възраст от сърдечна криза, докато е край тежкоболната си съпруга на посещение в болницата. Тя почива 36 часа след съпруга си, също на преклонна възраст.

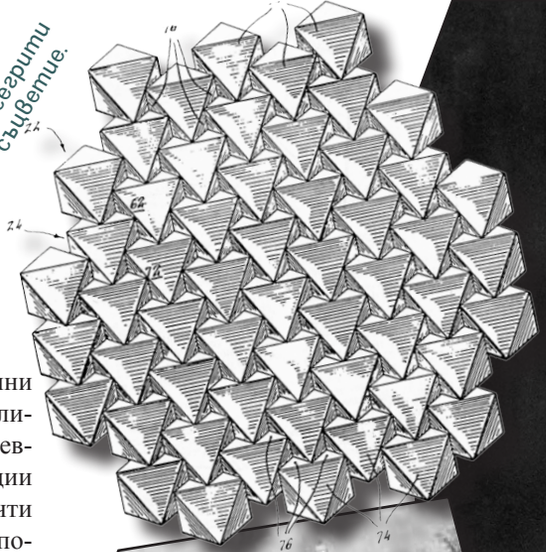

Тенсегрити съцветие.

Макет на функционалната 4D къща.

Бъкминстър Фулър

Геодезичен купол.

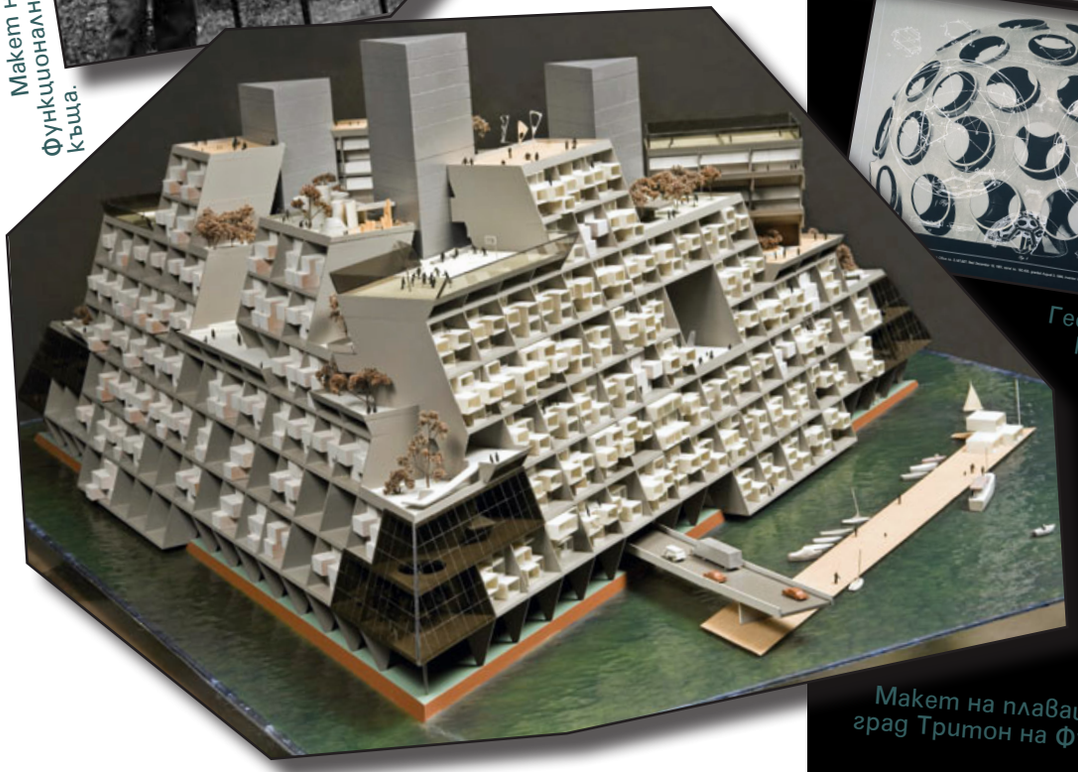

Макет на плаващия град Тритон на Фулър.

Би било далеч по-близо до реалния Универсум да гледаме на себе си като на абсолютно непрекъснат сложен процес. Много е възможно ние да сме най-сложното от разрешаващите проблеми предизвикателства на Творението, което е вечно обновяващ се Сценарий на Вселената. По този начин всеки от нас може да се разглежда като част от Съзнанието, което обичайно наричаме Бог.

Не би имало атеизъм, ако човекът знаеше за синергията.

Но нека се запознаем малко по-подробно с изобретателя и интересните му възгледи. Бъкминстър Фулър-младши е роден в Милтън (Масачузетс, САЩ). Син е на Ричард Бъкминстър Фулър и Каролин Уолскот Андрюс. **Негова пра-леля е Сара Маргарет Фулър – първата жена журналист (рецензент на книги) с пълен работен ден, феминистка и видна фигура в Теософското общество.**

Тъй като се оказва, че има зрителен проблем – не може да фокусира погледа си и светът му е смесица от цветни петна без ясна форма – на четири годишна възраст Бъки слага очила и никога насетне не загубва усещането за красотата, която му се разкрива в първите ясно очертали се форми. Изведнъж вижда очертанията на човешките лица, вижда звезди в небето и листа на дърветата.

"*Бях се изпълнил с възхита от красотата на околния свят и тази моя наслада от него никога повече не ме напусна*" – споделя той в късните си години с един от своите биографи.

Още от дете Бъки проявява склонност да измисля и конструира разни неща – често от материали, които донася в къщи от околните гори и поля. В детската градина създава първата си тетрахедронна октетна кнструкция (*tetrahedronal octet truss* – три квадрата, обединени в осем триъгълника) от клечки за зъби и изсушени грахови зърна. След време тази конструкция става ключов елемент за неговия геодезичен купол (*geodesic dome*). Бъки отчита впоследствие, че опитът, придобит в тези детски увлечения и занимания, му осигуряват в зряла възраст една запознатост и реална възможност за по-добър подбор на необходимите за проектите му материали.

През 1913 г. завършва академията в родния си град Милтън и **постъпва в Харвардския университет, чийто възпитаници с него са вече пет поколения по бащина и три поколения по майчина линия. Изключен е на два пъти** – веднъж заради "безотговорно поведение" (шумно парти в Ню Йорк, за което е осигурил цяла група танцьорки, 1914 г.), а след това и за "липса на интерес към занятията", отразяващ се и в системно неявяване на изпити. Така

Да вярваш е нещо далеч по-добро от приемането на доверие. Приемането на доверие е, когато някой друг мисли вместо теб.

през 1915 година приключва официалното му образование, но близо 50 години по-късно той е професор по поезия (1962) в същия този университет!

Подобно на повечето от сериозните и искрено любознателни умове на човечеството, и Бъкминстър Фулър не се вписва в ограничаващата система. Той отхвърля конвенционалните университетски дисциплини, като на тяхно място с времето възправя своя собствена дисциплина и свой собствен необичаен начин на мислене, присъщ приоритетно на хората на изкуството.

През 1907 г. (едва 12 годишен) той започва да съхранява кореспонденцията си и други свои неща, включително бележки и скици, а в края на живота си оставя 45 тона (80 метров куп) дневници, в които от 1915 г. до края на живота си, в продължение на 68 години, е записвал ежедневно всичко, над което работи и което го вълнува!

След първото му изключване от университета Бъкминстър е изпратен от семейството му "да се научи на труд" в текстилно предприятие в Канада, като начинаещ машинен техник. След второто се установява в Ню Йорк, като работник в месопреработвателен цех. Година по-късно се сгодява за Ана Хюлет, дъщеря на изтъкнатия и уважаван архитект Джеймс Монро Хюлет.

Включва се в Първата световна война като през 1917 г. постъпва на служба във военноморските сили от запаса на САЩ. Същата година – на рождения си ден – се жени и за Ана Хюлет.

Дава в услуга на флота семейната яхта и с общо шест членен екипаж, включващ брат му Уоли и пръв приятел Линкълн, патрулира бреговата ивица на Мейн. Изобретява приспособление за спасителни кораби, които да издърпват пострадали самолети от водата за спасяване на пилотите, и за отчетени заслуги през 1918 е изпратен във Военноморската академия, където минава бърз тримесечен обучителен курс и е повишен в чин.

Влюбен, покрай гостуванията си в имението на своята баба на остров Беър (залива на река Пинъбскот, Мейн), в плавателните съдове от малък, за службата си в армията Фулър отбелязва, че основите на сетнешната си техническа вещина е положил именно там. **Той вярва, че най-значимите открития в научното знание са пряко следствие от морските пътешествия и стремежа за достигане на нови брегове (в мисленето – метафорично), тъй като предизвикателствата пред мореплавателя поставят различни изисквания пред човека като това да впрегне вятъра, да се ориентира по звездите и постоянно да подобрява характеристиките и инструментариума на своя кораб, за да се справя с така наричаната от Фулър "подвижната география" на океаните.**

В края на 1918 г. се ражда първата му дъщеричка Александра, а Бъки се връща отново в месопреработвателната промишленост – този път на мениджърска позиция. Недостига на финансови средства се отразява на жилищните условия, при които живее семейството. Александра се разболява от менингит и детски паралич, а през 1922 г. умира, оставяйки у Фулър дълбоко чувство за вина, че не е могъл да осигури по-добри условия на живот. Същата година, заедно със свекър си, основава малка иновативна строителна компания

Предизвикателството на Фулър: "да направим така, че светът да заработи за сто процента от човечеството в най-кратки срокове – чрез спонтанни сътрудничества, без екологични щети или в ущърб на когото и да било."

(*Stockade Corporation*) – работеща с олекотени, но все така стабилни, устойчиви на атмосферни влияния и огнеопорни материали. Компанията обаче задлъжнява много и през 1926 г. е продадена на *Celotex Company*, а Фулър е уволнен от новите собственици и отива сам за временна работа при роднини в Чикаго.

1927 година е повратна, както казахме, в живота на Бъкминстър Фулър. Банкрутирал, без постоянна работа и сериозно пропил се след загубата на Александра, намира един ден себе си на брега на езерото Мичигам с мисли за самоубийство. **Тогава изживява мистично озарение и вместо да сложи край на живота си, решава да убие егото в себе си и да посвети живота си насетне на "експеримента колко може един никому неизвестен човек да допринесе за общото благо на хората".**

Отдръпва се за около година-две в почти пълно мълчание, в безмълвието на което иска и търси да открие принципите, ръководещи Вселената и как би могъл да подпомогне развитието на човечеството съобразно тях, намирайки пътища за постигане на повече с по-малко средства, така че в крайна сметка за всички хора да има все повече и повече.

"От 1927 г. насетне аз бях мотивиран от най-мистичната движеща сила, която някога преживяваме – тази на любовта. Не мисля, че има каквото и да е друго влияние в моя живот, което може да се сравни с... любовта."

Същата година Фулър нахвърля кратка, пророческа за времето си, скица на Земята, в която описва концепцията си за транспортиране на товари по въздуха "през полюса" до Европа. Озаглавява тази своя скица "Светът като мегаполис" (*A One-town World*). **Основава междувременно компанията 4-D за изследване и развитие на идеята му за свръх-леки и функционални 4-D жилища и коли.** Ражда се и втората му дъщеря – Алегра.

През 1929 г. Фулър представя модел на своята **самоподдържаща се 4-D къща** на изложение в Чикаго, където рекламният специалист Уолдо Уорън, слушайки неговите описания за философията, стояща зад тази конструкция, сглобява думата Dymaxion, която Фулър много харесва, и тя става ключово название за много от неговите проекти впоследствие.

Междувременно се премества със семейството си в Гринуич, край Ню Йорк, и следващите две-три години е издател и редактор на списание *Shelter*, в което преименува закупеното от него архитектурното списание *T-Square*. Асистент е и на компания за производство на кухни и бани. Става също чест посетител на легендарното кафене-механа – по-точно дискусионен салон за творци и интелектуалци, на Романи Мари, описвано като "съчетание между иделичността на селския живот и изтънчеността", "прибежище за писатели, поети, художници и учени в нужда, които винаги могат да разчитат на добра гощавка, независимо дали са в състояние да платят за нея или не". Фулър се ангажира с интериорната декорация на кафенето, в замяна на консумация. Изнася чести неформални лекции там, моделът на Функционалната му къща е бил изложен също в кафенето, запознава се и с Изами Ногучи – скулптор, дизайнер на мебели, архитект-озеленител – с когото

Семейство Фулър в своя Геодезичен купол-дом.

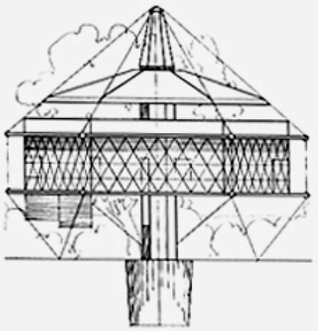

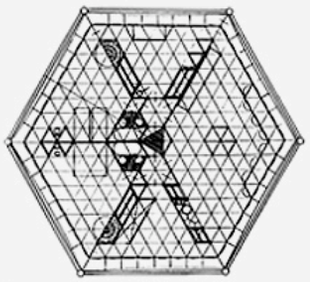

Функционалната 4D къща.

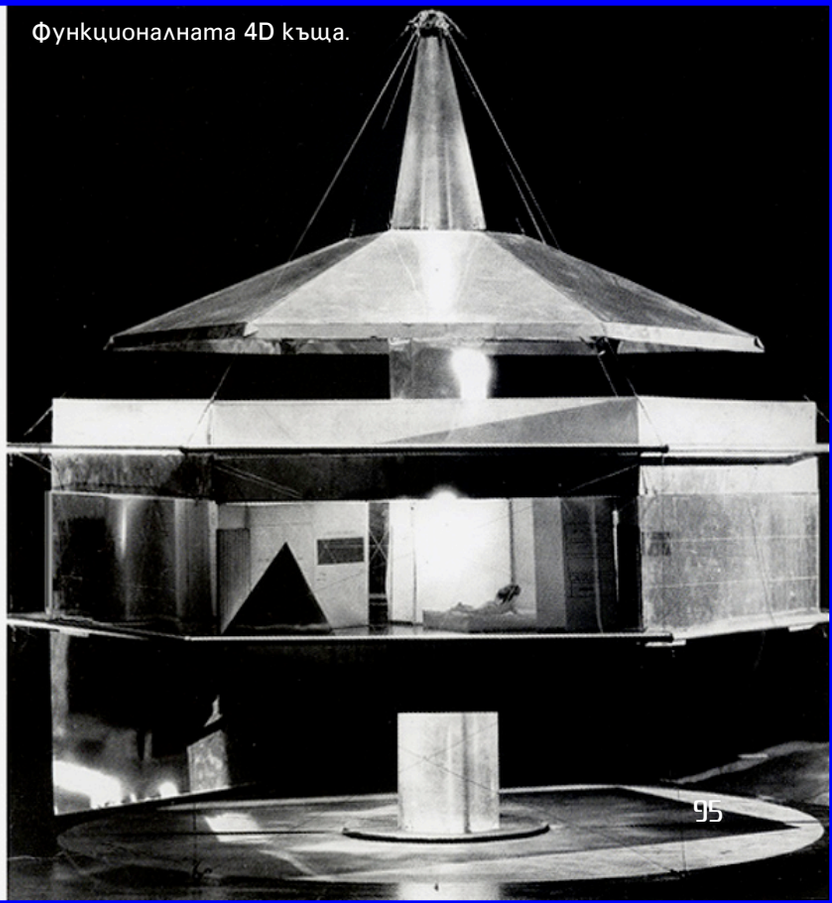

Практически изпълнения на Геодезичния купол и прототипът на Функционалната кола.

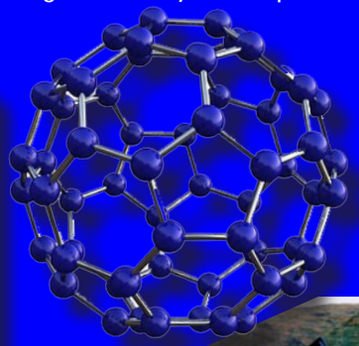

< Молекулата Бъкминстърфулърънс, алотроп на карбона – изградена е от 60 атома, образуващи стуктура, наподобяваща моделите на Фулър, и по тази причина е наречена на него, когато е открита през 1985 :)

Геодезичният купол се изгражда от триъгълни модули и не се нуждае от вътрешни подпори. Модулите се пакетират удобно и сглобяват лесно.

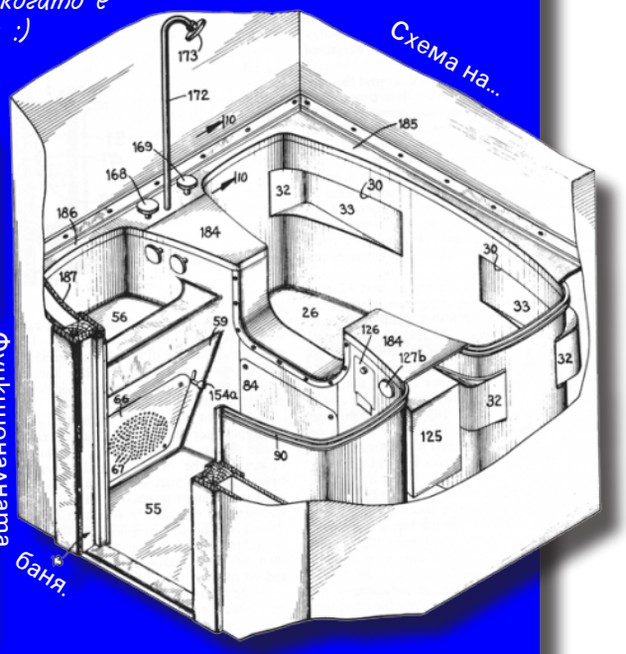

бързо се сработва и сприятелява за цял живот. Работи съвместно с него по няколко от бъдещите си проекти, сред които е и **Функционалната кола**. За този проект е привлечен и известен морски и авиационен архитект, а заможен дългогодишен приятел на Фулър приема да осигури финансирането. Така през 1933 г. е готов първият прототип на колата. Тя е около три метра дълга, единадесет местна, предвестник на пасажерските маршрутки. **Има видимо аеродинамична форма (прилича дори на едра риба) и е замислена в перспектива да може и да лети.** На три, вместо четири колела е, много мобилна, но показва нестабилност при висока скорост, което довежда до инцидент и проектът е преустановен.

През 1936 г. Фулър проектира **Функционалната баня**. Тя е лесна за инсталиране, олекотена, от 4 основни части. Съобразена е да отговаря на няколко основни идеи: лесно се поддържа хигиенизирането й; вентилация ниско долу издърпва парите и огледалото, както и тоалетната хартия, не се овлажняват; подвижните части на душа и мивката ги правят еднакво удобни за ползване от деца и от възрастни; миенето не е с течаща вода, а с гореща пара, която прави по-ефекривно хигиенизирането и без сапун. А тъй като човешките екстременти могат да са полезна химия, тоалетната без вода подава на изхода пакети за по-нататъшна употреба в компости.

По това време **Фулър завършва и първата си книга “Девет пъти до Луната и обратно”** (Nine Chains to the Moon)*, **около издаването на която има интересна история**.

Книгата е чудноват сборник от 43 подбрани есета в пламенна прослава на техническите и практично-приложни възможности на 20-ти

** Заглавието е алюзия на факта, че ако всички хора на Земята – по времето, когато е писана книгата – се подредяха един над друг във верига, биха изминали девет пъти разстоянието до Луната и обратно.*

век с исторически погледи и футуристични визии. Сред включените заглавия като "Какво е къща" или "Теология", има и едно "E=mc²=Единицата мярка на мистър Мърфи", което включва текста на 10 доларовата телеграма-есе от 12 страници, изпратена преди време на Ногучи от Фулър и обясняваща Теорията на относителността на Айнщайн с прости думи и поглед към практичното й значение за рационализиране на разхода на енергия. Поет и приятел на Фулър харесва много готовия сборник и го предлага на своя издател, който поема книгата за издаване. Редакторът по нея обаче, стигайки до есето за Теорията на относителността, е крайно скептичен към изложението. В резултат Фулър получава писмо, с което е уведомен, че в скорошна публикация Айнщайн обявява, че има само 10 човека в света, които наистина разбират неговата теория за момента, и Фулър не е включен в това число. Затова, с оглед да се предпазят от обвинения в шарлатанство, те са взели решение да не издават труда му.

След като се съвзема от удара на поредно отхвърляне на идеите му, Бъкминстър почти на шега отговоря, че Айнщайн в момента е в Принстън и биха могли да му изпратят ръкописа, ако желаят, за да си даде той самият мнението. **Няколко месеца по-късно Фулър получава покана да се срещне с Айнщайн, който е дошъл на приятелско посещение в Ню Йорк и би желал да се запознаят, ако това е възможно. Двамата се срещат и Айнщайн изразява удивлението си, че някой е успял да намери практическо приложение на идеите му. Така през 1938 г. книгата е благополучно издадена.**

През 1940 г. Фулър разработва с помощ-

Проект "Облак Девет"

та на Butler Manufacturing Company в Канзас, така наречената Фунционално разгръщаща се единица – ниско разходни подслони, изградени от металните зърнести тръби, произвеждани от компанията. Тази конструкция се използва от военните по време на Втората световна война за подслон на отдалечени и изолирани поделения. Три години по-късно е готова и Функционалната карта на земното кълбо, при която има значително по-малко изкривяване на образа от традиционните карти и през 1946 г. получава за нея патент.

Следват години на преподавателска дейност и контакти с различни университети. Излизат от печат множество нови трудове на Фулър, а лицето му се появява на корицата на списание Time. **Геодезичния му купол започва да навлиза в употреба – предимно за обществени (особено изложбени) сгради, и днес има над 500 000 от тях по целия свят.** През 1960 г. изгражда и се премества със семейството си в такъв дом близо до университета в Южен Илинойс. През 1977 г. създава още две разновидности на геодезичния купол: тип "Борова шишарка" и "Летящо око".

А сред най-интересните му проекти е "Облак Девет". В него Фулър предвижда големи тенсегрити сфери да плуват над земята и да предоставят жизнено пространство за хиляди хора. Тъй като тези сфери стават толкова по-здрави, колкото са по-големи, Фулър изчислява, че една такава с диаметър половин миля ще тежи само една хилядна част от количеството въздух в нея. Ако е с диаметър една миля и температурата на въздуха в нея се повиши само с един градус, тя ще функционира като огромен въздушен балон. Той предполага, че такива сфери могат да плават сред планините и да се прикрепят като балон с връвчица към тях.

През 1979 г. е на дълго посещение в Китай, а на следващата е назначен към президентската комисия да подготви "Глобалният доклад 2000" за енергийното състояние и глобалната обстановка в света, като междувременно продължава неуморно да изнася лекции. 1982 г. е ознаменувана с получаването на Орден на Свободата от президента Рейгън – най-високото гражданско отличие за страната.

На 1 юли 1983 г., бидейки на посещение в болница в Лос Анджелис при болната си съпруга, изпаднала в безсъзнание, и стискайки дланта й, умира от сърдечен удар. Тридесет и шест часа по-късно почива и тя.

ЛЮБОПИТНО

~ Функционалната къща е с площ 31-0м² и тежи само 3 тона в сравнение с обичайните 100 тона за такава площ при обикновена къща. Цената е $6500 – общо-взето колкото един Кадилак.

~ Няма елемт, който да тежи повече от 50 кг и цялата къща може да бъде сглобена от двама работника за два дни.

~ Постройката виси върху централен пилон посредством мрежа от радиално излизащи кабели, което позволява теглото й да се разпределя и подсилва тънките алуминиеви стени. Фулър твърди, че конструкцията е устойчива на урагани, а освен това щади домакинята с липсата на прашни ъгли :)

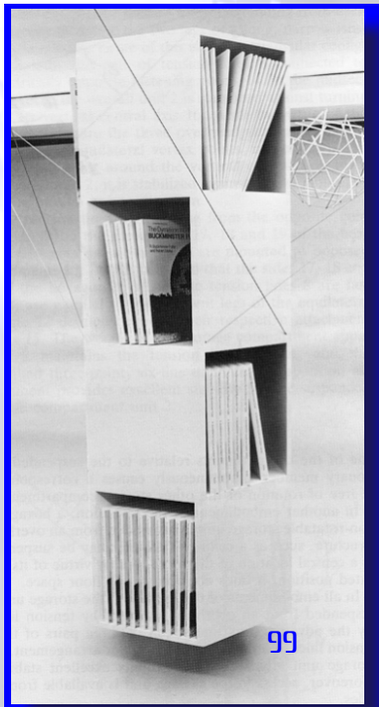

Висяща етажерка във Функционалната къща.

Баща ми, Морис Томас, който работеше за Югоизточната телефонна компания в Уичита, Канзас, беше нает от собственика на Функционална къща Уилям (Бил) Грахам да прекара телефонен пост в дома му. Трябва да е било в средата на 40-те години. Господин Грахам и баща ми станаха приятели от тогава и така майка ми, сестра ми и аз самият бяхме канени у тях на гости по различни поводи. Спомням си как зяпах нагоре кабелите, които поддържаха къщата, и вентилатора на върха, който се задвижваше от силните канзаски ветрове. Стаите бяха с формата на пай, а в спалните имаше чекмеджета за дрехи – всъщност дълги правоъгълници с открити рафтета, които се движеха и въртяха на ролкова система.

www.nymag.com, 1 Юли 2008

Геодезичният купол-дом на Фулър .

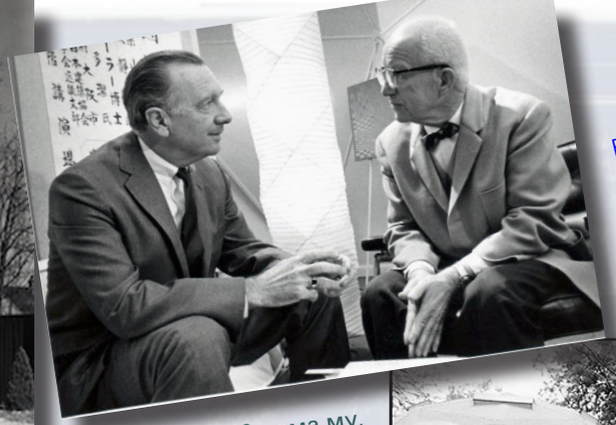

Бъки с гост в дома му.

Бъкминстър Фулър е отличен с почетни звания от много институции, получава много награди за патентовани изобретения и е номиниран за Нобелова Награда за Мир през 1969.

Със студенти пред дома му.

Е.А. към Б.Ф.: "Бъки, знаеш че хората говорят – какво има предвид Фулър с приказките си за интертрансформобилностите? Това са си чиста проба дарадонки."

Б.Ф. към Е.А.: "Точно така. Дарадонките са именно това – красив пример за чиста проба интертрансформобилности!" ;)

Трябва да избираш между това да гониш парите или да търсиш смисъла. Двете неща са взаимноизключващи се.

ПО-ВАЖНИ ТРУДОВЕ НА ФУЛЪР

Няма данни за преведени цели негови трудове на български език. Срещат се отделни споменавания и цитати в публикации, учебници и учебни помагала. Стилът на изразяване на Бъкминстър Фулър в писмена форма е подчертано висок и изпъстрен с неологизми, което прави дори заглавията на книгите му предизвикателство за превеждане. В тази връзка се разказват дори забавни анекдотични случки. **Сред трудовете му има и сравнителен анализ за връзката между математиките и мисленето на Исак Нютон и Алберт Айнщайн.**

Подредени хронологично, по-важните негови заглавия са:

4-D Timelock, 1928
Nine Chains to the Moon, 1938, 1963
Education Automation, 1962
Ideas and Integrities, 1963
No More Second Hand God, 1963
Operating Manual for Spaceship Earth, 1963.
Utopia or Oblivion: The Prospects of Humanity, 1969
Intuition, 1972
Earth, Inc, 1973
Tetrascroll, 1975
Synergetics: Explorations in the Geometry of Thinking, 1975
And It Came to Pass – Not to Stay, 1976
Synergetics 2: Further Explorations in the Geometry of Thinking, 1979
Synergetic Stew: Explorations in Dymaxion Dining, 1982
Grunch of Giants, 1983
Humans in Universe, 1983

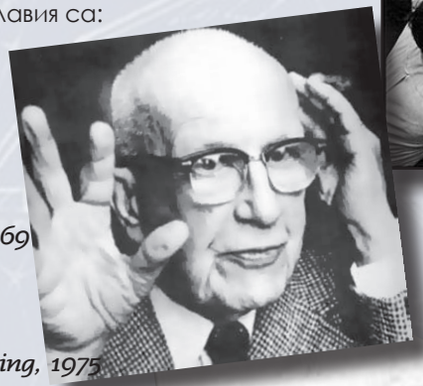

Песента на Джон Денвър "What One Man Can Do" ("Какво може един човек да съгради") е посветена на Фулър.

Моят живот се вслушва в твоя

Мюриъл Ръкистър

Една вечер се озовах на конференция във Вашингтон, окръг Колумбия. И по волята на съдбата се оказа, че същата вечер Бъки Фулър ще говори на друга конференция в същия хотел. Пристигнах в залата точно когато Бъки приключваше лекцията си. Изпитвах благоговение пред този дребничък мъж, прехвърлил седемдесетте, пред бистрия му ум, дълбоката мъдрост и неизчерпаемата му енергия. Поговорихме и го изпратих до подземния паркинг, където го чакаше лимузина, за да го откара на летището.

– Тази вечер трябва да пристигна в Ню Йорк за още една лекция - рече той, а в погледа му се четеше необичайно за него безпокойство. – Знаеш, че Ани не е добре. Много се тревожа за нея.

Прегърнахме се. Преди време Бъки Фулър бе споделил с мен, че е обещал на своята съпруга Ани да умре преди нея, за да може да я посрещне, когато дойде нейният ред. Бях го възприел като израз на надежда, а не като ангажимент. Което показва колко много съм подценявал Бъкминстър Фулър.

Малко след лекцията си в Ню Йорк Бъки научил, че Ани е изпаднала в кома в една болница в Лос Анджелис. Лекарите смятали, че няма почти никакъв шанс Ани да дойде в съзнание. Бъки взел първия самолет. Щом пристигнал в Лос Анджелис, той веднага отишъл при Ани. Както седял до нея, затворил очи. И тихичко починал.

Бъки олицетворяваше способността да избереш живота. Така пълно, че притежаваше силата да избере смъртта, когато настъпи моментът – спокойно, с обятия, отворени към Вселената, на която служеше. Това бе просто още една смела стъпка напред.

Часове по-късно Ани мирно и тихо го бе последвала в смъртта. Той бе удържал обещанието си. Чакаше я.

Из "Пилешка супа за влюбени души"
Томас Ф. Кръм

ТИХИЯТ РЕВОЛЮЦИОНЕР

от Холивуд до Хаити ~ обратно у Дома

ВЪВЕДЕНИЕ от **Тим Раян**,
7 август 2005
ИНТЕРВЮ на **Марджо Джон**,
20 април 2010
БИОГРАФИЧНИ ЩРИХИ от
Дуейн Тан, 2000

Преди 5-6 години Джейсън Скот Лий беше във Флорида в ролята на публична личност – на разположение за интервюта и фотографии във връзка промотирането на нов филм. След цял ден интервюта, въпитаникът на Пърлския университет е на вечеря с приятели. Разговорите се въртят около кариерата, Хаваите, начина на живот. Една актриса на масата говори много за пари, слава и за най-новата си придобивка – Мерцедес Бенц за 90 000 долара. В противовес, Джейсън казва, че работи върху това да направи колкото се може по-семпъл живота си.

"Искам да работя, когато имам желание да работя; по филми, с които ми харесва да се занимавам; и да не плащам за живот, който не ми дава практически нищо, освен това, че ме държи вързан към системата." – обяснява той. Вечерното парти се смълчава. Джейсън продължава, споменавайки проект, който е отказал: "Твърде е разрушително за това, което искам да правя и мястото, на което искам да бъда." "Много си загубен!" – възкликва актрисата. "Умът ти е взел да се изпарява там в твоя Вулкано." "Възможно е" – отвръща Лий през смях.

През 90-те години Лий е момчето-чудо сред азиато-американските актьори, извиквайки дълбоко възхищение сред публиката с емоционалната наситеност и ярко физическо присъствие на поредица качествени свои роли. Той е инют ескимос ("Map of the Human Heart"), полинезийски принц ("Rapa Nui"), индийско момче от джунглата ("Jungle Book") и жива легенда ("Dragon: The Bruce Lee Story")... Има толкова първокласни романтични главни роли – сериозно постижение за азиатски актьор в Холивуд.

Лий обича актьорството. Но има и друга, по-голяма мечта – иска да остави следа и в друго, освен на сцената или екрана...

~ Тим Раян за www.archives.starbulletin.com

ФИЛМОГРАФИЯ

Hawaii Five-0 (TV series), 2010
Dance of the Dragon, 2008
Balls of Fury, 2007
Only the Brave, 2006
The Prophecy: Forsaken (video), 2005
Lilo & Stitch 2: Stitch Has a Glitch (video), 2005
Nomad, 2005
Dracula III: The Legacy, 2005
Timecop II: The Berlin Decision, 2003
Dracula II: Ascension, 2003
Lilo & Stitch, 2002
The King & I, 2000
Arabian Nights, 2000
The Soldier, 1998
Talos the Mummy, 1997
The Secret of Shih-Tan: The Hunger Series, 1997
Murder in Mind, 1997
Picture Bride, 1995
The Jungle Book, 1994
Rapa Nui, 1994
Dragon: The Bruce Lee Story, 1993
Map of the Human Heart, 1993
Ghoulies III: Ghoulies Go to College, 1990
Vestige of Honour, 1990
The Lookalike, 1990
American Eyes, 1989
Back to the Future II, 1989
Born In East L.A., 1987

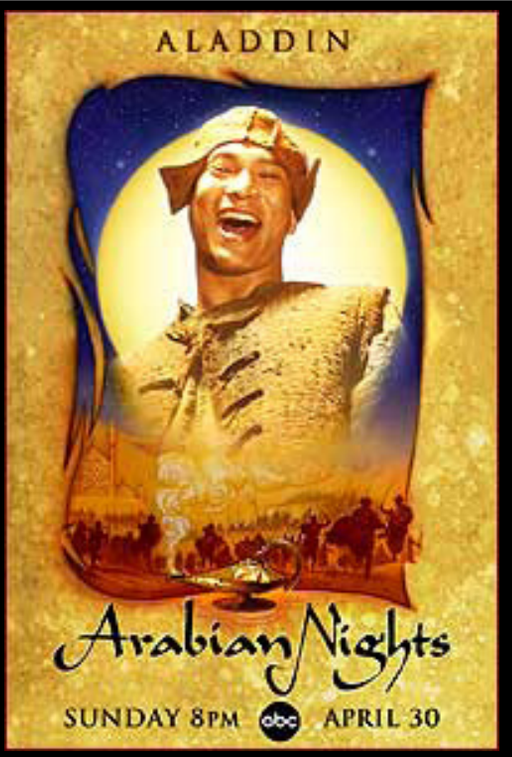

Джейсън Скот Лий

биографични щрихи

Джейсън Скот Лий е роден в Лос Анджелис на 19 ноември 1966 г., в семейството на трето поколение китайо-хавайци. Когато е на две години, баща му, бивш военен, си намира работа в телефонна компания на Хаваите (северното крайбрежие на Хонолулу) и семейството се мести там. Джейсън се запалва по актьорството, когато 19 годишен се връща отново в Лос Анджелис. Там той записва академична програма в колежа Фулъртън, но набързо се преориентира към актьорството, което записва като извънучебна програма. Първоначално родителите му и особено майка му, са много против той да поема по хлъзгавия път на актьорството, вместо да си работи цял живот някаква незабележима скромна професия и да води живота,

с който те са си свикнали. Това обаче не го спира.

Когато Джейсън се явява на прослушване за "Последният мохикан" е забелязан веднага. Кастинг директорът на филма преценява, че Джейсън има твърде азиатски черти за ролята на индианец, но е впечатлен дотолкова от него, че го препоръчва за "Дракон: Историята на Брус Лий" – филмът, който го прави звезда. Първоначално Джейсън не е убеден, че той е подходящият човек да превъплъти Брус Лий на екрана. "Мислех си, че това е абсурдно, защото той е някак прекалено голям, той е просто легенда." Въпреки това тренира 7 седмици Джит Кун До за пробните снимки. Тежка задача. И когато получава ролята, тренира още 4 месеца с бившия ученик на Брус Лий – Джери Потийт. "Спомням си, че стоях на колене циврейки с дни и чудейки се как да прикључа с всичко това. Брус Лий е бил по-общителен и разговорлив, аз съм далеч по-резервиран." В крайна сметка дотолкова добре овладява необходимите техники, че изпълнява почти всичко сам. "Този филм промени живота ми драматично", споделя по-късно Джейсън, но предпочита да се фокусира върху духовното просветление, което му е донесъл, вместо върху възможностите, които отваря за кариерата му. "Филмът ми донесе разбиране за това на какво е способно нашето тяло. Енергията, която можеш да генерираш ментално и да накараш тялото ти да реагира в ответ – това е направо нещо невероятно. В личен план ми помогна да предизвикам сам себе си. Видях къде са ми границите и бях в състояние да мина отвъд тях. Но това, което ме впечатли най-много,

ИНТЕРВЮ
на Марджо Джон с ДЖЕЙСЪН СКОТ ЛИЙ
www.52brusheswithgreatness.com

Ако известността е мярка за величие, тогава предполагам може да се каже, че Джейсън Скот Лий вече се е радвал на щедрата опора, която дава издигнатият живот. До 2003 г. Джейсън е търсен холивудски актьор с дузина и повече филми зад гърба си, включително значими продукции като "Карта на човешкото сърце", "Дракон: Историята на Брус Лий", "Книга за джунглата", "Лило и Стич"... Но не това е причината да проявя интерес към него и да му взема впоследствие интервю. Всъщност докато не потърсих в Гугъл информация, аз нямах представа кой в крайна сметка е той. Но моят брат Паоло – художник и фотограф в Лас Вегас (да, негово дело е фотографията по-долу) – ми разказа историята му и как е обърнал гръб на Холивуд, оттегляйки се далеч от шумния градски живот в гористите планини на Хаваите. И то не в луксозно курортно имение, както можем да

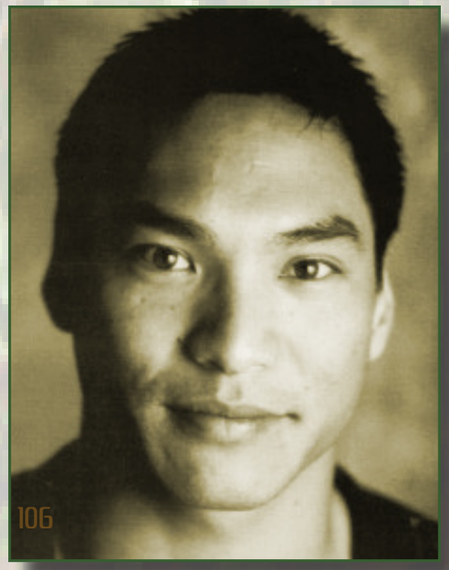

предположим, твърди брат ми. Вместо това този пич си е спретнал двустайна къща в спартански стил, ползвайки предимно рециклирани материали, включително поилка за коне, превърната във вана за къпане.

Прекарвал дните си там без централно електричество и водопроводна система, отглеждайки кокошки и разнообразие от зеленчуци, обменяйки с местните ловци своя продукция срещу прясно месо. Възстановил е също така горските насаждения в изсечените от предишните собственици и заринати с боклуци участъци от имота.

"Всичко това е *малама ейна* – житейска концепция на старата хавайска култура, която ни учи, че ние хората имаме задължения към земята, защото и тя се грижи за нас" – ми сподели Джейсън по телефона от неговата къща, построена в границите на 25-акровия имот в област от острова, наречена Вулкано. Той няма домашен, затова ме помоли да му звънна на неговия мобилен телефон.

"Опитвам се да дам своя принос като живея в съзвучие с природата, връщайки на земята обратно онова, което ме храни, и стараейки се наистина да не създавам излишества и отпадъци. Надявам се по този тих и незабележим начин да помагам за поддържането на баланса и хармонията на планетата."

И как се получава така, че някой от хайлайфския живот в Холивуд ще отиде да живее сред дивата природа?

"След като се вспуснах в развлекателната индустрия и прекарвах толкова много време в самолети и хотелски стаи, започнах да си задавам въпроса с какво бих искал да се занимавам занапред, ако избера да не продължа с актьорското поприще", връща се към спомените си Джейсън. **"Така започнах често да си мисля как бих могъл да живея по-щастлив и съдържателен живот и си припомних детските дни, когато татко ни направи палатково пътешествие из Хаваите – това бяха едни от най-щастливите ми мигове изобщо."**

Днес животът на Джейсън в имението

е търсенето – Брус Лий е бил човек, който непрекъснато е търсел нещо повече. Струва ти се, че сякаш е бил обладан от демон, който непрекъснато го е тласкал към нови върхове на съвършенство."

Следващият проект на Джейсън е режисираният от Кевин Костнър филм "Pana Нуи". Въпреки че филмът е много добър за жанра си, снимките са съпроводени от множество проблеми, а в крайна сметка и приходите му са истинско разочарование.

"Работих 5 месеца по "Pana Нуи". Изглеждаше като че ще е страхотно приключение, но се оказа кошмар с много по-големи физически предизвикателства, отколкото имах в "Дракон". Това е най-трудният ми проект, който изобщо ще имам някога – не мисля, че нещо би могло дори да се доближи до преживяното. Имаше всички видове елементи, с които да се справяш. Наистина е съвсем различно, когато тичаш бос по остри като бръснач камънаци." А докато стои на скалисто плато за една от сцените, той е пометен в океана от огромна вълна и това му донася "сериозни наранявания, контузии и шок". Каменистият терен и бурите са част от причините 22 милионния бюджет на филма да скочи с два милиона отгоре и седем дни да просрочи графика. Джейсън отбелязва, че цялото преживяване е било по-подходящо за дубльор-каскадьор отколкото мечта за някой актьор.

Следва чаровният филм "Книга за джунглата" по Ричард Киплинг, където Джейсън играе младият Маугли. Проектът е ново изпитание. Голяма част от екипа се разболява по време на престоя в Индия, а Джейсън признава, че не е бил добре подготвен

Вулкано не е точно палатково пътешествие. Той прекарва голяма част от времето си в земеделски занимания – садене и обгрижване на дръвчета, сечене на дърва за огрев и полагане на грижи за насажденията му от таро, сладки картофи, кълраво зеле и домати. Понякога ще заколи пиле за вечеря, друг път ще се качи на своя каяк или водно колело и ще излезе на лов за риба в близкия океан.

“Имал съм доста критични ситуации там някъде, когато моторът на старата ми моторна лодка не беше в изправност или когато съм с каяка и изведнъж се разразява буря и трябва да се боря с напиращите вихрушки.” – разказва той. **“И можех да си кажа ‘край, прецакан съм’, но това са все неща, които са ме направили по-психически устойчив, а също и по-предпазлив и почтителен към природата.” “Отглеждането на дървета в тропическата гора си е постоянно предизвикателство”**, казва Джейсън. **“То не е като да засадиш дърво в земята и просто да си заминеш. Всички дървета, които засаждаме, са характерни за района и изискват известно наглеждане. Много от младите фиданки не успяват да се хванат. В близост сме до вулкан и често има димни завеси, които повалят младите дръвчета.”**

Но той е бдителен в почитанието си към земята и следва методите на натуралното стопанство, които е усвоил от японския сенсей Масанобу Фукуока – починалият вече микробиолог, изследовател на почвите и автор на книгата “One-Straw Revolution”, считана от мнозина за съвременната библия на натуралното селско стопанство.

“Аз си стегнах багажа, поех към Япония и прекарах едно лято в неговата ферма, където добих реална представа за земеделските му методи”, припомня си Джейсън. **“Онова лято беше истинска повратна точка за мен.”**

Колкото и да приветствах действията на Джейсън Скот Лий като пазител на околната среда, онова, което наистина ме впечатли дълбоко в него е куражът му да си представи, че може да живее живот толкова далечен от обичайните норми и толкова противоположен на онова, с което е бил привикнал като холивудска филмова звезда. Защото настоящото му поприще не е временно увлечение или епизодична авантюра за Джейсън – това е мястото, където той живее целогодишно вече повече от 12 години.

“Някои хора все още си мислят, че става въпрос просто за една прищявка”, споделя Джейсън, който е роден в семейство на майка китайка и баща хаваец с китайска кръв. **“Срещам доста скептицизъм от хора, които искат да ме виждат да правя филми – хора като например майка ми, която предпочита да ме гледа под светлината на прожекторите.”**

По време на интервюто бях докоснат някак от донкихотовския дух в търсенията на Джейсън и неговата решимост да продължава напред, каквото и да се случва. Първоначално се е надявал родителите, братята, сестра му да се присъединят към него във Вулкано. Мечтата му била, когато всички се задомят и имат деца, те да бъдат отглеждани заедно в средата на любящи лели и чичовци и в принципите на *малама ейна*.

“Но моето семейство наистина не искаше такъв начин на живот,” допълва Джейсън. “С времето осъзнах, че всеки си има свой път и аз трябва да приема този факт.”

Джейсън се е борил според силите си да научи и други хора на острова как да поемат грижа за земята и да заживеят по-самодостатъчно в едно самоподдържащо се стопанство. Преди няколко години той се свързва и с училищните власти с идеята да се създадат в училищата градини, където възпитаниците да се учат как да отглеждат плодове и зеленчуци по методите на натуралното земеделие.

“Можеш ли да си представиш всяко училище да си имаше овощна градина с плодове като банани и кокосови орехи, отглеждани с органични торове и в богата на вещества почва?”, пита ме Джейсън. **“Идеята ми беше да се направи органичното земеделие задължителен учебен предмет в училищата, като в същото време това да осигурява на децата пресни плодове в допълнение към обяда им. Но бях засипан с много откази. Училищата просто не бяха заинтересувани.”**

Но Джейсън не се е отказал. Често влиза в ролята на домакин за ученици в часовете им по природознание, гордо запознавайки ги със своите градини, птицевъдство, рибни развъдници и разказвайки им как се грижи за всичко живо в неговото имение. Приема и възрастни посетители, заинтересовани от неговите стопански методи.

Между другото Джейсън все още се снима епизодично и във филми. Последният му засега проект “Dance of the Dragon” излезе през 2008 г. Докато е на снимки в Сингапур Джейсън се влюбва, а наскоро след това се и жени. Съпругата му Даяна сега живее с него във

за новите ситуации, като например сцените с животни, и е имал проблеми с въжите – веднъж дори е получил силен удар в гърдите. “Първите две седмици беше истински хаос. Сблъскваш се с нечие его на всяка крачка, дори и да е изтънчено. Имаше хора, които се опитваха да променят сценария просто от суета или мързел и често студиото ти дишаше във врата в дебнене на момент да те плесне през ръцете. Това не може да не те стресира и мисля, че наистина оказва влияние върху имунната ти система, ако си начинаещ. Обичам актьорството, но е свързано с такива неразбории. Темпото е истинско мъчение. Работиш шест дни в седмицата, понякога 12 до 18 часа в денонощието. Особено, ако си в главната роля. Трябва да се бориш с едно, да се бориш с друго и започва да ме уморява много непрестанното напрежение. А съм едва в началото още! Затова ми харесва идеята да си взема малко почивка и да снимам по един филм на година. Щом не съм готов за работа, тогава няма да работя.”

Колкото и да го радва актьорската игра, той отказва да бъде консумиран от филмовата индустрия. Неговите агенти биха искали да си изгради нов имидж, поемайки възможно най-малко второстепенни роли, за сметка на такива, които биха изисквали от него да е в костюм на Армани, например. Той коментира с усмивка: “Всичко това няма значение. Когато дойде моментът, ще знам как най-добре да постъпя. Вярвам, че има хора там някъде, които биха искали да работят с мен и да се надяваме, че ще ме открият. Не бързам за никъде.”

~ Дуейн Тан за **web.singnet.com.sg**

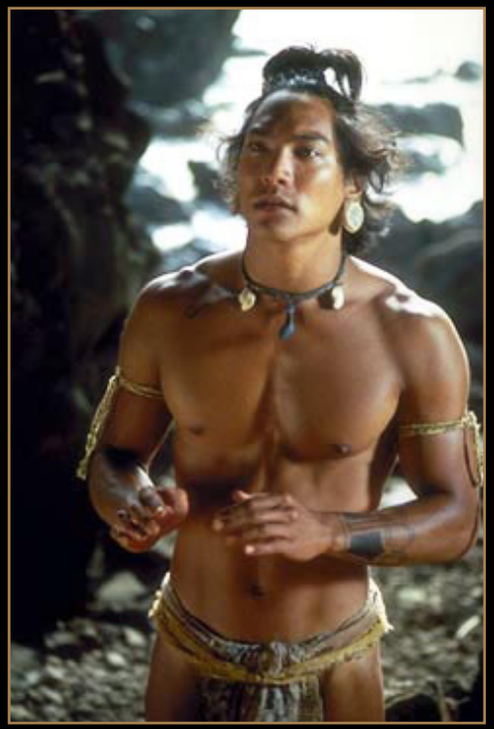

Вулкано. **“Намирам това за забележително, защото имам възможността да прекарвам всеки един час с жена си и тук нищо не ни разваля спокойствието. Това е благословията на мястото, защото не мисля, че повечето други двойки разполагат с този лукс.”**

И така, какво мисли съпругата му за начина на живот, който той си е избрал? **“Какво да кажа, омъжи се за мен”**, отговаря през смях. След кратка пауза продължава темата с по-сериозен тон. **“Тя дойде от градския живот, от Сингапур, така че всичко това е съвсем ново за нея. Но е тук вече повече от две години.”** Отново пауза. **“И е бременна в шестия месец. Всичките ни мечти и надежди се сбъдват.”**

Липсва ли му понякога старият начин на живот?

“Всъщност не”, отвръща Джейсън. **“Въпреки че обичам актьорската игра, тръпката от правенето на филми изобщо не може да се сравни с чистата радост от това да живееш така близо до природата – толкова е неподправено и истинско. Често казвам на хората, че получавам дозата си вълнения в океана и пълния си комфорт в планината.”**

Въпреки че живее простичко, той не се нуждае от нищо. Последната година с жена си са похарчили всичко на всичко 8 хиляди долара за цялата година. **“И причината да похарчим толкова много е, че трябваше да издигна няколко нови постройки в имението”**, обяснява Джейсън. **“През повечето години разходите ми са значително по-малко.”**

Дълъг път е изминат от времето на лъскавите хотели и пищните гощавки в холивудските му дни. Но Джейсън казва, че живеенето без тези луксове не е толкова трудно. **“В будистки аспект всичко това е редуциране на желанията, на глада ти за нещата”**, продължава той. **“В такъв смисъл това вече не е жертва, защото всички тези материални неща, които преди са били толкова важни, сега вече са без значение.”**

СП. ЕНТУСИАСТ Б/П • ДУХ и ТЯЛО

В последните години Джейсън се снима в еко-ориентирани научно-популярни филми като Living Pono (2008), Life in these Islands (2010), Malaysia journey with Jason Scott Lee (2011), излъчван и по National Geographic.

Джейсън промотира най-новия си еко проект – The Rain Follows the Forest, който излиза в началото на 2012 г.

Кадри из Life in these Islands с участието на Джейсън.

В интервюто Джейсън споменава, че вече е щастлив баща (има дъщеричка) и строи похубав дом за семейството си.

Подготвил РАДИЦА БЛАГОВЕСТОВА

ПАНА ОТ КЕЛЯВ ГАБЪР

Като любител на интериорните украси в екзотичен, дзен, фен шуи и т.н. (кой както иска да го нарече) стил, непрекъснато се спирам и заглеждам в разнообразните сувенири и ръчно изработвани или направо от природата донесени предмети, предлагани от все повече малки и големи магазини... Какво ли не съм виждала! Бутилчици със старовремска форма, пълни с шарени треви и ароматна течност, а отгоре завършващи с коркова тапа "за капак"; "стъклени" топки, пълни с пресовани дървесни люспи и смола; пъстроцветни нергелета; огромни палмови семки – три пъти по-големи от кестен – кафеникави и осеяни с красиви като цветчета бежави петна; обикновени речни камъни за икебана или пък полускъпоценни – според зодиите, за късмет и т.н. и т.н.

Някои са уникални. Подобно на стенните пана от "келяв габър", които само лятото – на едно единствено местенце сред многобройните атракции за курортистите на Златни пясъци – можем да открием.

С тяхната изработка и предлагане, от над 20 години насам, се занимава семейството на варненеца Стефан Илиев. Неговата история ни отвежда две десетилетия назад, когато в дома на майка му и баща му техен роднина (който е учител по дърворезба) донася като подарък от командировка едно малко пресовано клонче. Тогава на някой му хрумва идеята да започнат и те да правят такива. Включват се всички – баща, майка и двамата им синове. Известно време гадаят как е изработено, правят проучвания, търсят машини, изпробват клонки от различни дървета... По това време Стефан е ученик в техникума по електротехника, после завършва и икономика, но неусетно от хоби и забавление основна негова професионална дейност става този именно занаят – изработката на красивите стенни пана от дърво.

Движещата сила в началото е бащата, който се занимава с производство на гипсови орнаменти. Затова първите опити включвали комбинации с гипс, но постепенно преминават в съчетания с напълно естествени, природни материали като горски мъх, семена от рецин (ползвани успешно за имитация на птичи яйчица), сухи цветя, камъчета и др. такива. С годините моделите се усъвършенстват и обогатяват. Днес, освен напълно изчистените натурални фигури, има и много, орнаментирани с къщички, с

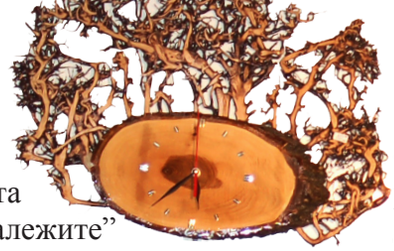

накацали гнездящи “пиленца”, с катерички, сърнички, малки полянки и гъбки...

Изработката не е толкова лесна и проста, колкото може да ни се стори. През годините е имало и други хора, заразени от техния пример, които са опитвали също да си направят бизнес от този занаят, но всички са се отказвали бързо.

На първо място, нужно е да се знае от дърво с какви качества могат да се получат наистина добри – устойчиви и атрактивни – пана. Много е важно дървесината му да е достатъчно плътна. Не както е един дрян или една дива слива, например – с пореста структура, която поглъща много влага и после лесно се измята. После, трябва и да е с възможно най-криви клони. Безспорният първенец се оказва именно т.нар. “келяв габър”. Всъщност подходящи са израстъците (храсталаците) покрай дърветата, които по една или друга причина не са имали възможност да се извисят високи и прави; също пълзящите по земята храстоподобни в повисоките каменисти местности или недорасляците покрай селата, където често тъпчат и пасат животни.

След набавянето на изходния материал, което става все по-трудно с всяка измината година, защото “залежите” в околността малко или много се изчерпват и трудно се възстановяват – идва ред на пресоването. Ползва се хидравлична преса за изработка на врати. Но достъпът до такава машина става също все по-труден за осигуряване, тъй като повечето предприятия преминават на по-фини производства и отказват да се пресоват при тях клоните.

Следва най-трудоемкият, но и най-творческият, процес – сплитането, шлифоването и оформянето на пресованото клонче в завършена фигура. Най-красивите и причудливи модели се оставят чисти, без допълнителни украси, така че след лакирането те са вече напълно готов сувенир. Други се съчетават по няколко в общи композиции или пък самостоятелно с орнаменти от споменатите естествени горски допълнения, стенни часовници (също дървени) и т.н.

Днес със занаята остава да се занимава само Стефан, но и той не знае докога ще може. Преди няколко години почива баща му, брат му се отказва и единствено майка му помага лятото – за продаването. Спират се и се заглеждат по паната много хора, но най-честите клиенти са руснаците. Дали защото обичат дърворезбите, ръчните изработки и природните елементи или защото имат традицията като пътуват някъде да носят подаръци на всичките си роднини – до десето коляно ;), но едно 80% от клиентите са именно те. Любим модел им е с къщичките. Скандинавците пък харесват с мечета, защото мечката е тяхно популярно животно; англичаните предпочитат най-често с птички и в по-ярките цветове; германците се спират предимно на изчистените форми – по-строго и натурално да е. Разбира се, вземат си и българи, но по-рядко. Мъжете обикновено заявяват на половинките си, че не е нужно да купуват това – и те могат да им го направят в къщи сами. ☺ Ако са ви любопитни цените – най-мъничките са по пет-шест лева, а най-големите – по стотина.

Е, ако смятате, че не бихте се справили да си направите паното сами, но сте успели вече да се изкушите от идеята да си имате у вас едно – ви остава да побързате и да не пропускате идното лято, защото може да се окаже, че е било последното. А за себе си аз съм спокойна, защото не пропуснах да си набавя едничко, при това **най-красивото!** :)

- Използва електронен регулатор и таймер за автоматична поддръжка и контрол на влажността в микрофермата.
- Доставя балансирано количество влага и кислород на семената, като едновременно ги охлажда.
- Ползваната вода се извежда периодично от машината и се доставя чиста – автоматично.
- Семената се поставят направо върху тавичките, а микрофермата поема грижата да ги накисва, измива и проветрява.
- Може да се захранва от всякакъв съд с вода, като се долива веднъж дневно или седмично, според обема му.
- В микрофермата могат да се покълват семена с пръст и без пръст – и двата начина работят отлично.
- Микрофермата се изключва и сигнализира, ако остане без вода.
- Маркучите и кабелите се откачат с едно натискане, когато искаме да почистим машината.

намерете ни на адрес www.mikroferma.com

ДОСТЪПНА ЦЕНА 173 ЛВ. С ДОСТАВКАТА

ИЗБЕРЕТЕ БЪЛГАРСКАТА МИКРОФЕРМА ЗА КЪЛНОВЕ И ПОНИЦИ